

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἱνστιτούτου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρρησιᾶς εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ἀπαιτείται, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 18.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,18
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσόσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 Ὀκτωβρίου 1896

Ἔτος 18ον.—Ἀριθ. 40

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΟΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΣΤΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 305)

Τὴν 20 Μαρτίου τὸ μικρὸν κερβάνιον ἀνεχώρησεν εἰς τὰς ὀκτὼ τῆς πρωΐας. Σηρὸς καιρὸς, αἰθρία, ἄνεμος βορειοανατολικός. Ἡ στέππα ἐξετείνετο κατὰ λευκὸς καὶ ὁμαλωτάτη, οἱ δὲ ρέννοι, κατὰ τετράδας ἐξευγμένοι, ἔσυρον τὴν ἄμαξαν ἄνευ πολλοῦ κόπου, ὁδηγούμενοι ἐδῶθεν μὲν ὑπὸ τοῦ Ὀρτικ, ἐκεῖθεν δὲ ὑπὸ τοῦ Μακρολέεκα.

Ἐβάδισαν οὕτω ἐπὶ ἑξ ἡμέρας, χωρὶς καμμίαν ἀξιοσημείωτον συνάντησιν ἢ περιπέτειαν. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ κ. Σέργιος, ὁ Κασκαμπέλ, ὁ Γιάννης καὶ ὁ Ἀλέκος ἐβαίνουν πεζῇ μέχρι τοῦ σταθμοῦ τῆς ἐσπέρας. καὶ ἐνίστε, ὅταν δὲν εἶχον ἐργασίαν ἐντὸς τῆς ἡμέρας, τοὺς συνώδευον ἡ Κορνηλία, ἡ Ναπολέαινα καὶ ἡ Καγέττη. Ἀπὸ τῆς πρωΐας μέχρι τῆς μεσημβρίας ἡ Εὐδρομο Οἰκία θυήνυν εἰκοσι βέρστια, ἤτοι περὶ τὰς διόμισι λεύγας· ἄλλο δὲ τόσον διάστημα ἀπὸ τῆς μεσημβρίας μέχρι τῆς ἐσπέρας διήνυνε τουτέστι πέντε λεύγας καθεκάστην.

Τὴν 29 Μαρτίου, διελθόντες τὸν μικρὸν ποταμὸν Ὀλενέκον, (παγωμένον ἀκόμη) ὁ κ. Σέργιος καὶ οἱ συνταξέοντες διῶνται τοῦ ἔφθασαν εἰς τὴν πολίχνην Μαξιμόβαν, τεσσαράκοντα βύο λεύγας πρὸς τὰ νοτιοδυτικὰ ἀπὸ τοῦ κόλπου τοῦ Λένου.

Δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ μὴ σταθμεύσουν ἐπὶ 24 ὥρας τοῦλάχιστον εἰς τὸ ἀπόκεντρον καὶ ἐρημικὸν τοῦτο χωρίον.

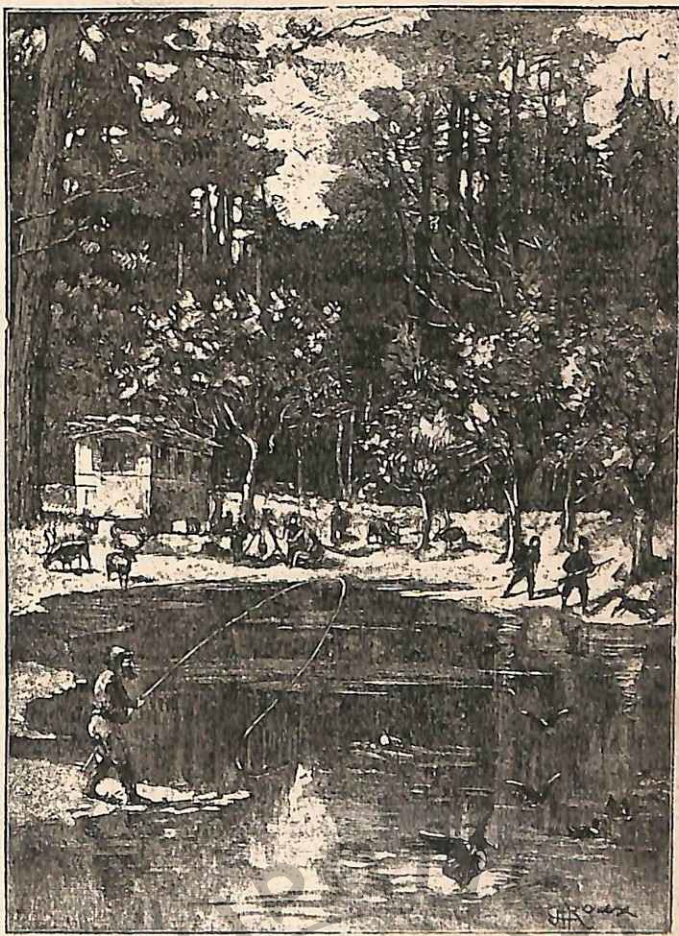
Οὐτε στρατιωτικὸς διοικητὴς ἐδῶ, οὔτε στρατιωτικὸς σταθμὸς κατεχόμενος ὑπὸ Κοζάκων. Οὐδεὶς φόβος λοιπὸν διὰ τὸν κόμητα Ναρκίνην

Εὐρίσκοντο ἐν τῇ μέσῃ τῆς χώρας τῶν Ἰακούτων, ἡ δὲ οἰκογένεια Κασκαμπέλ εὐτυχε λαμπρᾶς ὑποδοχῆς ἐκ μέρους τῶν κατοίκων τῆς Μαξιμόβας. Ἡ χώρα αὕτη ὁρεινὴ καὶ δασώδης εἰς τὰ νότια καὶ ἀνατολικά αὐτῆς, δὲν ἔχει εἰς τὰ βόρεια παρὰ πεδιάδας εὐρείας, στιζομένας που

καὶ που ἀπὸ συστάδας δένδρων, τὰ ὅποια ἡ ἀνοιξὶς δὲν θα ἐβράδυνε νὰ καλύψῃ διὰ φυλλωμάτων. Ἡ βλάστησις ἄλλως τε εἶνε ἐδῶ ἀφθονωτάτη. Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι καὶ μὲν ὁ χειμὼν εἰς τὴν ὑπερβόρειον Σιβηρίαν εἶνε δριμύτατος, ἀλλὰ κατὰ τοὺς μῆνας τοῦ θέρους ἡ θερμοκρασία ὑψοῦται σημαντικῶς.

Ζῶσιν ἐνταῦθα καὶ εὐήμεροισιν ἑκατὸν χιλιάδες Ἰακούτων. Ἀκολουθοῦντες τὰ δόγματα τῆς ρωσικῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας, εὐσεβεῖς, φιλόξενοι καὶ χρηστοὶ ἄνθρωποι οἱ Ἰακούτοι, δέχονται μὲν εὐγνωμόνως τὰ εὐεργετήματα τῆς θείας Προνοίας, γνωρίζουν δὲ νὰ ὑπομένουν ἀγογγύστως τὰς δοκιμασίας καὶ τὰς ταλαιπωρίας. Κατὰ τὸ ταξείδιον ἀπὸ τοῦ Λένου μέχρι τῆς πολίχνης, συνηντήθησαν πολλὰκις μετὰ σιβηριανοὺς νομάδας. Ἦσαν ἄνθρωποι εὐρωστοὶ, μετρίου ἀναστήματος, μετὰ πεπλευσμένον καὶ ἀγένητον πρόσωπον, μετὰ μαύρους ὀφθαλμούς καὶ μετὰ πυκνὴν κόμην. Τοιοῦτοι ἦσαν καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Μαξιμόβας, οἱ εἰρηνικοὶ, φιλόπονοι καὶ νοημονέστατοι.

Ἐκ τῶν Ἰακούτων, ὅσοι μὲν ἄγουν πλῆνητα βίον, ἐφιπποῦν πάντοτε καὶ ἐνοπλοὶ, κατέχουν πολυάριθμα ποίμνια διεσπαρμένα ἀνὰ τὴν στέππαν. Ὅσοι δὲ ζῶσι μονίμως εἰς πολίχνας ἢ χωρία, ἐπιδίδονται συστηματικώτερον εἰς τὴν ἀλγείαν, ἐκμεταλλεζόμενοι τὰ ἰχθυοπληθῆ ὕδατα τῶν ἀπείρων ρυάκων. τοὺς ὁποίους ἀπορροφᾷ διαβαίνων ὁ μέγας ποταμός.

Ἀπαυρόντες εἰς τὰ ὕδατα τῆς λίμνης. (Σελ. 314, στήλ. γ'.)

Τὸ μόνον ἐλάττωμα τῶν Ἰακούτων εἶνε ὅτι κάμνουν κατάχρησιν καπνοῦ καὶ πνευματωδῶν ποτῶν. Ἀλλὰ πῶς νὰ μὴ τοὺς δικαιολογήσῃ κανεὶς καὶ διὰ τοῦτο, συλλογιζόμενος τὰς σκληρὰς στερήσεις τὰς ὁποίας ὑποφέρουν ἐπὶ τρεῖς μῆνας, διαρκούντος τοῦ ψυχροτάτου ἐκείνου χειμῶνος;

Ἐνῶ οἱ νομάδες κατασκηνοῦσιν ὑπὸ τὰς λεγομένας γιούρτας (εἶδος σκηνῶν κωνικῶν, ἐκ λευκοῦ ὑφάσματος) οἱ μόνιμοι κατοικοῦσιν οἰκίας ξυλινὰς, ἰδιοτρόπως ἐκτισμένας, ἀναλόγως τῶν μέσων καὶ τῆς φιλοκαλίας ἐκάστου. Αἱ οἰκίαι αὗται, καθάραι καὶ κομφαί, ἔχουν στέγας λίαν ἐπικλινεῖς, διὰ νὰ ρέῃ εὐκόλως τὸ ὕδωρ, ὅταν ἀναλύωνται αἱ

χιόνες υπό τὰς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου. Ἡ Μαξιμόδα λοιπὸν παρουσιάζει ἀρκετὰ εὐάρεστον ὄψιν. Εὐσωμοὶ καὶ συμπαθεῖς τὴν μορφήν οἱ ἄνδρες τῆς, εἶχον τὸ βλέμμα διαυγές, ἐκφράζον εὐκρίνειαν συγχρόνως καὶ ὑπερηφάνειαν. Αἱ γυναῖκες, μολονότι στίζουσιν τὸ πρόσωπον, ἦσαν χαρίεσαι καὶ κομψαί· οὐδέποτε δὲ ἐπαρουσιάζοντο μὲ τὴν κεφαλὴν ἢ τοὺς πόδας γυμνοῦς.

Ἡ οἰκογένεια ἐτυχε θερμῆς δεξιῶσεως ἐκ μέρους τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν προκρίτων τῆς πολίχνης. Οἱ καλοὶ οὗτοι ἀνθρώποι προσεφέρθησαν μετὰ πολλῆς προθυμίας νὰ τὴν φιλοξενήσουν καὶ νὰ τὴν παράσχουν δωρεὰν ὅ τι ἐχρειάζετο. Ἄλλ' ἡ Κορνηλία, ἀρ' οὐ τοὺς εὐχαρίστησε, δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῇ τίποτε δωρεάν, μετὰ δὲ τῶν ἄλλων καὶ τὸ πετρέλαιον, τὸ ὅποτον ἐπὶ μακρὸν θὰ ἐξησφάλιζε τὴν λειτουργίαν τῆς ἐστίας τοῦ μαγειρείου.

Ὅπως παντοῦ, καὶ ἐδῶ ἡ Εὐδρόμοις Οἰκία ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν. Οὐδέποτε εἶχεν ἐπισκεφθῇ τὴν χώραν ἄμαξας σχοινοβατῶν. Διὰ τοῦτο πλῆθος Ἰακούτων, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων, τὴν ἐπεσκέφθησαν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ δώσουν καμμίαν ἀφορμὴν παραπόνου. Ἐδῶ σπανιώτατα τῶντι διαπράττονται κλοπαί, ἄλλως τε ἡ τιμωρία τοῦ ἐγκλήματος εἶνε ἄμεσος καὶ ὁ κλέπτης συλλαμβανόμενος μαστιγούται δημοσίᾳ. Τὴν σωματικὴν ποινήν διαδέχεται ἡ ἠθικὴ τιμωρία, ἐστιγματισμένος δὲ ὁ κλέπτης διαπαντός, χάνει τὰ πολιτικά του δικαιώματα καὶ τὸν τίτλον τοῦ τιμίου ἀνθρώπου.

Τὴν 3 Ἀπριλίου οἱ ταξειδιῶται ἐφθασαν παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ὁδεν, ποταμίσκου ἐκβάλλοντος εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἀναβάρου, μετὰ ροῦν πεντήκοντα λευγῶν.

Ὁ καιρὸς, λίαν εὐνοϊκὸς ἔως τότε, ἤρχισε νὰ μεταβάλλεται. Ταχέως ἐπικολούθησαν βροχαὶ ἄφρονι, τὸ πρῶτον ἀποτελεσματῶν ὁποίων ἦτο ἡ τῆξις τῶν χιόνων. Τὸ κακὸν παρετάθη ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας. Ἡ Εὐδρόμοις Οἰκία μετὰ κόπου ἀπέφευγε τὰ βαλτώδη μέρη, ὅπου πολλάκις διέτρεξε τὸν κίνδυνον νὰ βυθισθῇ εἰς τὸν βόρβορον. Ὡς ἐκ τούτου τὸ ταξειδίον κατέστη ἐπιπονώτατον, ἐφάνη δὲ τῶρα πολυτιμωτάτη ἡ συνδρομὴ τῶν δύο ῥώσων ναυτῶν, προθύμων καὶ ἀφοσιωμένων.

Τὴν 8 Ἀπριλίου ἡ Εὐδρόμοις Οἰκία ἐσταμάτησεν ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ Ἀναβάρου, μετὰ πορείαν τεσσαράκοντα λευγῶν ἀπὸ τῆς Μαξιμόδας.

Ἦσαν ἀκόμη ἐν καιρῷ νὰ διέλθουν τὸν ποταμὸν ἐπὶ τοῦ πάγου, ἀν καὶ ἡ τῆξις εἶχεν ἤδη ἀρχίσῃ καὶ ἤκουετο ὁ κρότος τῶν ὀγκοπάγων, τοὺς ὁποίους τὸ

ρεῦμα παρέσυρε θορυβῶδες πρὸς τὸν κόλπον. Μετὰ μίαν ἐβδομάδα, εἰς μάτην πλέον θὰ ἐξήτουν βατόν τι πέραμα. Διότι αἱ πλημμύραι εἶνε μεγάλαι κατὰ τὴν τῆξιν τῶν χιόνων.

Ἦδη ἡ στέππα ἐπρασίνιζεν ὅλη ἀπὸ τάπητα νεοφυοῦς χλόης—πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν ῥένων. Οἱ θάμνοι ἐξεπέτων τοὺς πρῶτους βλαστούς, ἐν γένει δὲ ἡ φυτικὴ ζωὴ ἐνεψύχου τοὺς σκελετοὺς τῶν δένδρων, τὰ ὅποια εἶχον καταστήσῃ ξύλα ξηρὰ ἀπὸ τὰ φύγη τοῦ χειμῶνος.

Ἡ ὑπερβολὴ ἐκείνη φύσις ἀνεξωγοῦνετο ὑπὸ τὰς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου. Αἱ ἐπαρχίαι τῆς ἀσιατικῆς Σιβηρίας, ὅσον περισσότερο ἀπέχουν ἀπὸ τῆς ἀκτῆς, τόσο εἶνε ὀλιγώτερον ἔρημοι. Ἐνίοτε τὸ μικρὸν κερδάνιον συνήντα κανένα δημόσιον εἰσπράκτορα, μεταβαίνοντα νὰ εἰσπράξῃ τοὺς φόρους ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον. Ἐσταμάτων τότε, ἀντήλλασον λέξεις τινὰς μετὰ τοῦ πλάνητος ὑπαλλήλου καὶ τῷ προσέφερον κανὲν ποτήριον βότκας, τὸ ὅποιον ἐκεῖνος ἐδέχετο εὐχαρίστως. Κατόπιν ἐχωρίζοντο, ἐπειχόμενοι καλὸν ταξειδίον.

Μίαν ἡμέραν ἡ Εὐδρόμοις Οἰκία συνηντήθη μὲ δυστυχεῖς τινὰς καταδίκους, ὑπὸ συνοδείαν Κοζάκων, ὁδηγούμενους εἰς τὰς ἀλυκὰς τῆς ἀνατολικῆς Σιβηρίας, ὅπου θὰ ἐξετέλουν τὰ καταναγκαστικά ἔργα, εἰς τὰ ὅποια εἶχον καταδικασθῇ. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ παρουσία τοῦ κ. Σεργίου δὲν ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς καμμίαν παρατήρησιν ἐκ μέρους τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ ἀποσπάσματος· ἀλλ' ἡ Καγέττη, πάντοτε δυσπιστος ἀπέναντι τῶν ῥώσων ναυτῶν, παρετήρησεν ὅτι ἐφυλάχθησαν ὥστε νὰ μὴ ἐλκύσουν τὴν προσοχὴν τῶν Κοζάκων.

Τὴν 19 Ἀπριλίου, μετὰ πορείαν ἐβδομήκοντα πέντε λευγῶν, ἡ Εὐδρόμοις Οἰκία ἐστάθη ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ Κατάγκου, χυνομένου εἰς τὸν ὁμώνυμον κόλπον. Αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ὑπῆρχε πλέον γέφυρα ἐκ πάγου, ὥστε νὰ διέλθουν εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην. Μετὰ κόπου λοιπὸν ἔβουν—προπάντων χάρις εἰς τὸν Ὀρτικ—τὸ ῥηχότερον μέρος καὶ διὰ τοῦ περάματος τούτου διήλθεν ἡ ἄμαξά, ὅχι ὅμως χωρὶς νὰ βυθισθῇ εἰς τὸ ὕδωρ μέχρι τῶν ἄξωνων. Μετὰ τοῦτο διήλυσαν ἀκόμη εἰκοσιπέντε λεύγας καὶ ἐστάθμευσαν παρὰ τὴν λίμνην Ἰέγην.

Ὅποια ἀντίθεσις πρὸς τὴν τόσῃ μόνον ὄψιν τῆς στέππας! Ὡμοιάζετο πρὸς ὅσιν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἄμμου τῆς Σαχάρας, τὸ ὕδωρ ἐκεῖνο τὸ διαυγές καὶ ἀκύμαντον, περιβαλλόμενον ὑπὸ πλαισίου πρασίνου ἐκ δένδρων ἀειθαλῶν καὶ θάμνων καὶ βάτων, μὲ φύλλα νέα, μὲ ἄνθη καὶ μὲ κόκκους πολυχρώμους.

Ἐντὺς τῶν πικνῶν τούτων λοχμῶν τῶν περὶ τῆς λίμνης, ὁ Βάγκραμ καὶ

ὁ Μαρέγκος δὲν θὰ ἐκοπίαζαν νὰ βγάλλουν—κατὰ τὴν κυνηγετικὴν φράσιν—κανὲν θήραμα τριχωτὸν ἢ πτερωτόν, ἤρχετο μόνον νὰ τοὺς ἐδίδεν ὁ Κασκαμπὲλ τὴν ἄδειαν νὰ ψάξουν. Ἐκτὸς τούτου ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς λίμνης, χῆνες, νῆσσοι καὶ κύκνοι ἐκολύμβων κατ' ἀγέλας πολυαριθμούς, ἐνῶ σμήνη γερανῶν καὶ πελαργῶν, ἐκ τῆς κεντρικῆς Ἀσίας ἐρχομένων, διέσχίζον ὑψηλὰ τὸν ἀέρα. Τὸ σύνολον τοῦ θαύματος ἦτο ἐξαιρετικόν.

Τῇ προτάσει τοῦ κ. Σεργίου, ἀπεφασίσθη νὰ σταθμεύσουν ἐδῶ ἐπὶ τεσσαράκοντα ὥρας. Ἀφ' οὗ ἡτοίμασαν τὰ τῆς σταθμεύσεως, παρὰ τὸ χεῖλος τῆς λίμνης καὶ ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν ὑψικουρῶν ἐλατῶν, οἱ κυνηγοὶ τοῦ κεραυνίου, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Βάγκραμ ἔλαβον τὰ τυφέκια των καὶ ἀπῆλθον, μὲ τὴν ὑπόσχεσιν νὰ μὴ ἀπομακρυνθῶν. Συγχρόνως ὁ Κασκαμπὲλ, ὁ Ἀλέκος, ὁ Ὀρτικ καὶ ὁ Κίρσεφ ἀπεφασίσαν νὰ δοκιμάσουν τὴν τύχην των, ψαρεύοντες εἰς τὰ ὕδατα τῆς λίμνης, μὲ τὰ ἄγκυρα, τὰ ὅποια εἶχον ἀγοράσῃ ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς τοῦ Πορτ-Κλαράν. Οὕτε τέχνη πολλὴ ἐχρειάζετο, οὕτε κἂν ὑπομονὴ διὰ νὰ ψαρεύσῃ κανεὶς εἰς τὴν λίμνην ἐκείνην. Οἱ ἰχθύες ἦσαν τόσο ἀφρονεῖς, ὥστε εἰς διάστημα ὀλίγον ὥρων ἠδύνατο τις νὰ λειούσῃ ὅσους θὰ ἤρουν διὰ νὰ καλοπέρσῃ ὁλόκληρον σαρακοστήν! Ἡ χαρὰ τοῦ μικροῦ Ἀλέκου δὲν περιγράφεται. Τὸν ἐπλησίασεν ἡ Ναπολέαινα καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τῆς ἀρήσῃ ὀλίγον τὸ καλάμι, νὰ ψαρεύσῃ καὶ αὐτὴ. Ἀλλ' ὁ Ἀλέκος δὲν ἤθελε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ. Ἐρὶς ὡς ἐκ τούτου καὶ ἐπέμεισε τῆς Κορνηλίας, ἡ ὁποία θεωρήσασα ἀρκετοὺς πλέον τοὺς συλληφθέντας ἰχθύς, διέταξε τὰ παῖδια, καθὼς καὶ τὸν πατέρα, νὰ μαζεύσουν τὰ πράγματα των καὶ νὰ πορευθῶν. Ἐννοεῖται ὅτι κανεὶς δὲν ἠδύνατο νὰ παρακούσῃ, ὅταν διέτασεν ἡ Κορνηλία!

Μετὰ δύο ὥρας ἐπέστρεψε καὶ ὁ κύριος Σέργιος μὲ τὸν φίλον τοῦ Γιάννην. Οἱ κυνηγοὶ δὲν ὑπῆρξαν ὀλιγώτερον εὐτυχεῖς τῶν ἀλιέων. Διὰ τοῦτο ἐπὶ τινὰς ἡμέρας τὰ γεύματα τῆς Εὐδρόμοις Οἰκίας θάπετελοῦντο ἀπὸ φαγητὰ ἐξὼς ποικίλα καὶ νόστιμα, εἰς βάρος τῶν ἰχθύων τῆς λίμνης καὶ τοῦ λαμπροῦ θηράματος τῶν περιχώρων.

Φαντάζεται τις εὐκόλως πόσον πλούσιον καὶ εὐθυμὸν ἦτο τὸ γεῦμα τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Ἡ τράπεζα ἐστήθη ἐξῶ ὑπὸ τὰ δένδρα, οὐδεὶς δὲ τῶν συνδαιτυμόνων ἐσκέφθη νὰ διαμαρτυρηθῇ, ἀν καὶ τὸ ψῆχος ἦτο ἀρκούντως θριμύδης καὶ καθήσῃ κανεὶς ἐπὶ πολὺ εἰς τὸ ὑπαίθριον. Ἡ Κορνηλία ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ

ἐπιδείξῃ ὅλην τὴν τέχνην εἰς τὴν παρασκευὴν τῶν ἰχθύων καὶ τῶν πτηνῶν. Εἰς τὰ ἐπιδόρπια δὲ παρουσίασεν ἐν γλύκυσμα ἐκτάκτως ὠραῖον.

Πόσον ἦσαν εὐτυχεῖς ὅλοι, τὴν ἡμέραν ἐκείνην! Τρώγοντες καὶ πίνοντες ἐλησμόνων τὰ πάντα. Ἀλλὰ καὶ ὁ καιρὸς τῶν δοκιμασιῶν ἐφαίνετο ὅτι εἶχε παρέλθῃ ὀριστικῶς καὶ τὸ ταξειδίον προσηνύετο λαμπρὸν μέχρι τέλους, πρὸς δόξαν καὶ τιμὴν τῆς οἰκογενείας Κασκαμπέλ!

Καὶ ἡ ἐπομένη ἀκόμη ἦτο ἡμέρα ἀναπαύσεως.

Ἀλλὰ τὴν 21 Ἀπριλίου ἡ Εὐδρόμοις Οἰκία ἀνεχώρησε καὶ μετὰ τεσσαράς ἡμέρας ἐφθασεν εἰς τὸ δυτικὸν ἄκρον τῆς χώρας τῶν Ἰακούτων.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΙΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΝ

Ἀγαπητοί μου,

Ἡ ἱστορία, τὴν ὁποῖαν σὰς διηγῆθην εἰς τὰς δύο τελευταίας μου ἐπιστολάς, ἔχει ἓνα παράδοξον ἐπίλογον.

Ἡ Διάπλασις ἔλαβεν ἔως τώρα πολλὰς ἐπιστολάς, προπάντων ἀπὸ μικρὰς τῆς φίλης, αἱ ὁποῖαι τὴν λέγουσι ὅτι ἐγνώρισαν τὴν Ἰφιγένειαν... ὑπὸ ἄλλα ὀνόματα. Καὶ μίαν μὲν γράφει διὰ κάποιαν Μαρίαν, ἡ ὁποία θέλει νὰ κάμῃ καὶ αὐτὴ τὴν μεγάλαλην, ἄλλῃ δὲ διὰ κάποιαν Ἐλένην, ἡ ὁποία ἤκουσε μὲ περιφρόνησιν τὴν πρότασιν νὰ γίνῃ συνδρομήτρια εἰς τὴν «Διάπλασιν τῶν Παίδων» (ἐδῶ, βλέπετε, ἐπρόκειτο περὶ ξεσπαθώματος ἀποτυχόντος) ἄλλῃ δὲ κάποιαν Οὐρανίαν, ἡ ὁποία ἔκλειε διὰ νὰ τῆς φορέσῃ ἡ μητέρα τῆς μακρυὰ φορέμα (καὶ φαντάζεσθε πλέον πόσον ἦτο μεγάλαλη, ἀρ' οὐ ἐκλαίεν!) ἄλλῃ δὲ κάποιαν Ἀνδρομάχην, ἡ ὁποία τὸ καλοκαίρι ἐγύριζε κάθε βράδυ εἰς τὸ Φάληρον ἡμικλείουσα τοὺς ὀφθαλμούς, νινοῦσα ἐπιδεικτικῶς τὸ ῥιπίδιόν της καὶ λέγουσα κάθε τὸσον πρὸς τὰς ὁμιλήτους της: «Οὐφ! πῶς πλήττω ἐδῶ μὲ τὰ μωρὰ» καὶ οὕτω καθεξῆς.

Εἶνε περιττὸν νὰ σας εἰπῶ ὅτι ἄκρα ἀγανάκτησις διαπνέει τὰς ἐπιστολάς αὐτὰς καὶ ὅτι αἱ μικραὶ φίλαι τῆς Διαπλάσεως ὅχι μόνον εἶνε ἀπηλλαγμένα καὶ τοῦ γελοίου αὐτοῦ ἐλαττώματος, ἀλλὰ καὶ ἀποστρέφονται καὶ περιφρονοῦν τὰ κοράσια, τὰ ὁποῖα τὰ ἔχουν. Ἀποδείξτε ὅτι μία ἐκ τῶν ἐπιστολογράφων τούτων (καὶ πρὸς τιμὴν τῆς δὲν ἀποκρίπτω τῶνομά της: εἶνε ἡ Μαρουσιώτισσα), μὰς γράφει ὅτι τῆς ἦλθεν ἀκατανίκητος ὀρεξις νὰ πασισημίαν φίλην της, ἡ ὁποία, διὰ νὰ τῆς κάμῃ τὴν μεγάλην,

τῆς ἔλεγεν ἄλλ' ἄντ' ἄλλων, ὅτι ἡ «Διάπλασις» π.χ. εἶνε διὰ νήπια (φαντασθῆτε!) καὶ χίλιες δύο τέτοιες ἀνοήσιες. «Ὅτι δὲν το ἔκαμεν, αὐτὸ ἀποδεικνύει μόνον ὅτι ἡ Μαρουσιώτισσα ἔχει καλὴν ἀνατροφὴν, (διότι τὰ καλοκαταθεραμμένα κοράσια δὲν πασισημίαν βέβαια!) ἀλλ' ὅτι ἡσθάνθη τὴν ἐπιθυμίαν, αὐτὸ ἀποδεικνύει πόσον ἡ ψυχὴ της διεμαρτυρήθη καὶ ἐπανεστάθη κατὰ τῶν ἀντιπῶν λόγων καὶ τῶν τρόπων τῆς φιλίας της. Ἄν ἐνθυμῆσθε, καὶ τὴν ἄλλην ἡρώδεα τῆς ἡμέρας, τὴν περιφρονοῦσαν Ἰουλίαν, μὲ μπάτσους πάλιν ἤθελον νὰ ἰατρεύσουν ἀπὸ τὴν ξινομανίαν της, ὁ Ἄλβιν τῆς Ἀφρικῆς καὶ ἄλλοι. Ἐγὼ τὸ ἐνθυμοῦμαι, καί, νὰ σας εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ὅχι μὲ πολλὴν δυσἀρεσκίαν μου. Εἶνε πολὺ παρήγορον τὸ φαινόμενον, νὰ προκαλῇ δηλαδὴ τὴν ἀγανάκτησιν ἡ ἀποκάλυψις, ἡ γύμνωσις ἐνὸς ἐλαττώματος. Καὶ τὴν ἀπογοήτευσιν, τὴν ὁποῖαν αἰσθάνεται κανεὶς ὅταν συναντᾷ μίαν Ἰουλίαν (πρὸ τῆς θεραπείας της) ἢ μίαν Ἰφιγένειαν, ἀντισταθμίζει, ἰκανοποιεῖ καὶ μὲ τὸ παραπάνω ἡ ὑποδοχὴ, τὴν ὁποῖαν τῆς κάμνουν, ὅταν τὴν παρουσιάσῃ, ὅπως ἐγώ, εἰς τὰ καλά παιδιά. Ὡς, ἀλλοίμονον ἂν δὲν ἦτο καὶ τοῦτο!...

Ἀλλ' ἀκούσατε τώρα καὶ τὸν παράδοξον ἐπίλογόν ποῦ σας ἔλεγα.

Μεταξὺ τῶν ἐπιστολῶν, τὰς ὁποίας ἔλαβεν ἡ Διάπλασις, μία ἀπρηθύητο «Πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα.» Φαντάζεσθε μὲ πόσον περιέργειαν τὴν ἡνωῖα καὶ μὲ πόσῃ τὴν ἀνέγνωσα, ὅταν εἶδα ὅτι ἦτο ἐπιστολὴ... τοῦ Ὁρέστου. Ὁ καλὸς ἀδελφὸς τῆς Ἰφιγενείας κατόπιν τῶν δημοσιευθέντων ἔσπευσε νὰ μου γράψῃ, ὅχι τὸσον διὰ νὰ μὲ εὐχαριστήσῃ «διὰ τὰ πάρα πολὺ κολλητικὰ που εἶπα δι' αὐτὸν» ὅσον διὰ νὰ μου μεταδώσῃ τὴν λίαν εὐχάριστον εἰδήσιν ὅτι ἀδελφὸς τοῦ ἔθεσεν εἰς ἐνέργειαν τὴν συμβουλὴν μου. Καὶ ἐνθυμῆσθε ἀπὸ τὴν προηγουμένην μου ἐπιστολήν, τί εἶχα συμβουλεύσῃ. Ὁ θεὸς τῆς Ἰφιγενείας ἤθελε νὰ γίνῃ τὸ κάτοπτρον τοῦ ἐλαττώματός της, καὶ προσποιούμενος—ἤξευρα δὲ ἀπὸ τὸν Ὁρέστην ὅτι εἶχε τὴν ἐπιτηδεύματα αὐτὴν—ὅτι τοῦ ἦλθεν ἐξαίφνης ἡ ἰδέα νὰ κάμῃ τὸν μικρὸν, νὰ δειξῇ εἰς τὴν ἀνεψίαν τοῦ πόσον εἶνε γελοία, θέλουσα νὰ κάμῃ τὴν μεγάλην.

Ἀν ἤξεύρετε πόσον εἶνε ἀστεῖος ὁ θεὸς μου!—μοῦ γράφει ὁ Ὁρέστης—Ἐπαιξε τὸ μέρος τοῦ μὲ πόσῃ τέχνῃ, ποῦ ἐνῶ εἰς τὴν ἀρχὴν ἡ Ἰφιγένεια ἐγελούσε μὲ τὸ ἀστεῖον τοῦ πράγματος, ὕστερα ἤρχισε νὰ φοβῆται μὴπως τὸ πρᾶγμα ἦτο πολὺ σοβάρων καὶ μήπως ὁ θεὸς μου ἐπέστρεψε διαμῆς εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. Ἡ πλέον κωμικὴ σκηνὴ εἶχε τὸ πρῶτον ὅταν ἐπῆραμεν

τὸ γάλα μας. Ὁ θεὸς μου ἐμουργοῦριζεν ἐλεεινὰ καὶ δὲν του ἤρεσε τίποτε. Τοῦ ἐβάλλαμεν ζάχαρι; τὸ γάλα τοῦ ἐγίνετο πολὺ γλυκόν· τοῦ ἐβάλλαμεν καφέ; τὸ γάλα τοῦ ἐγίνετο πολὺ πικρόν. Ἐπὶ τέλους ἀναποδογύρισε τὸ φλυτζάνι τοῦ, τὰ ἔχυσεν ὅλα, ἐλέρωσε τὸ πανταλόνι τοῦ,—εὐτυχῶς ἦτο τοῦ σπιτιοῦ!—καὶ ἄρχισε τὰ κλάμματα... Κατόπιν ἔλεγεν ὅτι θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ἐμάκευε δῆθεν τὰ τετράδιά του καὶ τὰ βιβλία τοῦ (τὰ ἰδικὰ μου δηλαδὴ) μὲ χίλιες δύο γρίνιες. Ἐπὶ τέλους ἐπέισθη... ὅτι ἦτο Κυριακὴ καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ μείνῃ εἰς τὸ σπίτι. Κατόπιν εἶπεν εἰς τὴν μητέρα τοῦ, (δηλαδὴ εἰς γιαιάν μου) νὰ τοῦ βάλῃ τὰ καλά του καὶ νὰ τον στείλῃ εἰς τὴν Δευνδροστογίαν νὰ παίξῃ. Ἡ γιαιὰ ἐφάνη πρόθυμος, ἀλλὰ ὁ θεὸς μου καμμίαν φορεσίαν δὲν εὗρεσκε καλὴν. Πότε ἤθελε τὰ μαῦρά του, πότε τὰ στακτιά του, πότε τὰ μπλέ του. Ἐπὶ τέλους ἠσύχασεν ὅταν ἐφόρεσε μιὰ ναυτικὴ ψάθα δική μου, ἡ ὁποία τοῦ ἐπήγαγε τρεῖς ἄλλα. Ἀλλὰ εἰς τὸ ζήτημα τῆς γραβάτας ἐθύμωσε πάλιν, τὰ ἐπέταξε ὅλα, ἐκτύπησε τὰ πόδια τοῦ καὶ εἶπεν ὅτι δὲν πηγαίνει πούθεν. Ἡ μητέρα τοῦ τὸν ἐμάλωσεν ἀρκετά, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἄγρὸν ἠγόρασε καὶ ὕστερ' ἀπ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ παίξῃ. Τὴν Ἰφιγένειαν δὲν τὴν ἤθελε, διότι, ἔλεγε, τὰ παῖδιά δὲν παίζουσιν μὲ μεγάλαλους. Ἐπαιξε λοιπὸν μόνον μαζί μου. Ἀλλὰ τί κακὸς σύντροφος ποῦ εἶνε εἰς τὰ παιγνίδια ὁ μικρὸς θεὸς μου! ὅλα δικά του τὰ ἤθελε καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν ἐννοοῦσα νὰ τοῦ το συγχωρήσω, μὲ ἐγρουτσάνισε, μὲ ἐτοίμηνε καὶ τὸ παραδοξότερον, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ κλαίω ἐγώ, ἤρχισε νὰ κλαίῃ ἐκεῖνος! Τελοσπάντων, διὰ νὰ μὴ πολυλογῶ, κύριε Φαίδων, αἱ σκηναὶ αὐταὶ ἐξηκολούθησαν ἔως τὸ μεσημέρι. Εἰς τὸ τραπέζι ἄλλα καμώματα παιδικά. Ἀλλὰ τώρα δὲν ἐβάσταξε πλέον ἡ Ἰφιγένεια. Ἀρ' οὐ ἐγέλασεν, ἀρ' οὐ ἐτρόμαξεν, ἀρ' οὐ πάλιν ἐγέλασε καὶ πάλιν ἐτρόμαξεν, ἔχασεν ἐπιτέλους τὴν ὑπομονὴν καὶ εἶπε: «οὐφ! παύσατε, πειά, θεῖε, αὐτὰ τὰ ἀστεῖα! Εἰσθε γελοῖοι!» Αὐτὸ ἐπερίμενε καὶ ὁ θεὸς μου, διὰ νὰ τῆς δώσῃ τὸ μαθηματάκι ποῦ τῆς ἤξιζε. Ἡ Ἰφιγένεια ἐξέπληγντο πολὺ ὅταν ἤκουσεν ὅτι δι' αὐτὴν ἐγίνοντο ὅλα καὶ ὅτι ἡμεῖς ὅλοι συνηνομημένοι ἐναντίον της. Φαίνεται ὅτι τὸ πρᾶγμα τῆς ἔκαμε ζωηρὰν ἐντύπωσιν καὶ ὅτι ὑπεσχήθη νὰ διορθωθῇ, ἀρ' οὐ τῆς εἶπαμεν ὅτι καθημερινῶς γίνεται αὕτη τὸσον γελοία, ὅσον καὶ ὁ θεὸς μου ἐκεῖνο τὸ πρῶτον. Ἀλλ' ἀρά γε, ὅα κρατήσῃ τὴν ὑπόσχεσίν της; Τί λέτε σεῖς, κ. Φαίδων; Ὡς, δὲν ἤξεύρω! δὲν ἤξεύρω, καλέ μου Ὁρέστη! Τί λέτε σεῖς, μικροὶ μου φίλοι; Σὺς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΚΟΣ ΚΑΙ ΑΓΚΑΘΙ

Έν ἀγκαθάκι φουντωτό
Φύτρων ἀμέριμνο κ' αὐτό
Μαζί με τὸ διτάρι.
Τὸ βλέπει τότε χωρικός,
Τοῦ δίδει μίαν ὁ κακὸς
Μὲ τὸ βαρὺ ποδᾶρι
Κι' εὐθὺς μακριὰ του τὸ πετᾶ.
—«Ἀχ! » τ' ἀγκαθάκι τὸν ρωτᾷ,
«Γιὰ τί με ξεροζώνεις; »
Κι' ἤκουσ' ἀλήθεια φωνικὴ:
—«Ὅπου δὲν σ' ἐστειροῦν, ἐκεῖ
»Δὲν πρέπει νὰ φυτρώνης».

ΒΛΑΔΗΜΡΟΣ Α. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

ΘΑ ΕΙΜΑΙ... ΕΓΩ!

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΠΡΟΣ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΝ

ΑΡΓΥΡΩ

[Κάθεται καὶ κεντᾷ, σιωπηλὴ ἐπὶ τινος στιγμῆς καὶ σκεπτικῇ. Ἐξαίφνης ἀφίνει τὸ κέντημά της καὶ ἀρχίζει με τόνον ἥρεμον].

Μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ ἐξαδέλφη μου ἔχει δίκαιο... «Ἀργυρῶ, —μοῦ εἶπε χθές, —τώρα πλέον ἐμεγάλωσες. Ἀργυρῶ, τώρα πρήγορα θὰ εἰσελθῇς εἰς τὸν κόσμον καὶ ὁ κόσμος δὲν ἀγαπᾷ τὴν ἀφελειαν καὶ τὴν ἀπλότητα. Διὰ νὰ σ' ἐκτιμᾷ, διὰ νὰ σε θαυμάζῃ, διὰ νὰ σε νομίζῃ πως κάτι εἶσαι, πρέπει νὰ ποζάρῃς. Διάλεξε λοιπὸν ἀπὸ τώρα ἓνα ὄνομα, ὅποιο σ' ἀρέσει, καὶ γυμνάσου διὰ νὰ το συνειθίσῃς. Ἀργυρῶ, δὲν εἶσαι πλέον παιδί. Τώρα καὶ σὺ πρέπει νὰ λάβῃς ἓνα ὄνομα! » (Μικρὰ παύσις).

Ναί... Μὰ τί ὄνομα νὰ λάβω; (Ἐγείρεται ζωηρῶς). Τί θὰ εἶμαι ὅταν θὰ παρυσιασθῶ εἰς τὸν κόσμον; Ἄ, νά, τὸ ἡῦρα ἀμέσως! Θὰ εἶμαι λογία δ' εσποινίς. Μάλιστα! Καὶ διατὶ ὅχι; Μήπως δὲν ἔχω κλίσιν εἰς τὰ γράμματα; Θὰ γράφω στίχους, θὰ γράφω διηγήματα, θὰ ὁμιλῶ περὶ φιλολογίας καὶ περὶ συγγραφέων, θὰ εἶμαι ζωηρὰ καὶ χαριτολόγος, θὰ κάμνω λογοπαίγνια, θὰ συναναστρέφωμαι ὅλῳ με λόγιους καὶ θὰ ἔχω ἓνα ὄνομα ὑπερήφανον καὶ ἐξημμένον, (Βηματίζει ὀλίγον, με τὸ ὄνομα που λέγει) νά, ἔτσι, σὰν τὴν δεσποινίδα Εὐτέρπην...

(Μεταβάλλουσα εὐθὺς τόνον καὶ ὄνομα). Οὐφ! τί ἀηδία που εἶνε ἡ δεσποινὶς Εὐτέρπη με αὐτὸ τὸ ὄνομα! Ἄλλο, ἄλλο πρᾶγμα! Δὲν μου ἀρέσει αὐτό. (Συλλογίζεται). Νά εἶμαι σοφὴ δ' εσποινίς; Ἄ, ναί, αὐτὸ θὰ μου πηγαίνῃ καλλίτερα! εἶμαι ὀλίγον σοδάρὰ καὶ μου ἀρέσουν πολὺ αἱ σοδάραι μελέται. Σοφὴ δεσποινὶς λοιπὸν! Θὰ ἐνδύωμαι ἀπλᾶ, θὰ ἔχω ἓνα ὄνομα ἀφρημένον... λίγα λόγια καὶ μετρημένα... θὰ ἐγγράφω εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. Ὅθι γράφω ἄρθρα ἐπιστημονικά... θὰ κάμνω διαλέξεις, καὶ εἰς τὸν δρόμον θὰ τρέχω πάντα βιαστικῇ-βιαστικῇ με βιβλία ἔς τὸ χέρι, χωρὶς νὰ χαι-

ρετῶ κανένα, ὅπως ἡ Πολύμνια. (Περπατεῖ με τὸ ὄνομα που λέγει.) Νά, ἔτσι...

(Μεταβάλλουσα πάλιν τόνον καὶ ὄνομα). Πῶφ! Πῶς τὴν σιχαίνομαι τὴν δεσποινίδα Πολύμνιν! Μὰ εἶνε, καλέ, πράγματα διὰ κορίτσι αὐτά; Καὶ τὴν προσποιήσεις δὲν ἀξίζει πάλι... Ἄ, ὅχι, ἐγὼ δὲν θὰ εἶμαι τέτοια... Ἄλλο, ἄλλο πρᾶγμα! Για νὰ ἰδοῦμε! (Συλλογίζεται) Ἄν γίνω... δ' εσποινίς καλὴ τίς ἔχῃς; (Μειδιά.) Ἐ, πῶς σὰς φαίνεται; Αὐτὸ δὲν εἶνε; Μάλιστα, τὸ ἡῦρα! Καθὼς ἔχω μάλιστα τὴν κλίσιν ἔς τὸ πιάνο, θὰ χαλάσω κόσμον! Ἐνδυμασία ἰδιότροπος, μαλλιά ἄτακτα καὶ φουντωτά, ὄνομα ρομαντικὸν καὶ περιπαθές, νεῦρα πρῶτης τάξεως! τὸ παραμικρὸν θὰ με ἐνοχλῇ, θὰ με παραφέρῃ θὰ θυμῶνω, θὰ φωνάζω καὶ ὅταν θὰ με παρακαλοῦν πολὺ-πολὺ τότε προπάντων δὲν θὰ παίζω. Ἄ, ἔχουν τὰς ἰδιοτροπίας των οἱ καλλιτέχναι! Καὶ θὰ δίδω κάτι κοντσέρτα, μὰ κάτι κοντσέρτα! Ὡ, με τί ὄνομα, με τί σκερτσὰ θὰ παίζω τότε! (Κάθεται πρὸ τῆς τραπέζης καὶ προσποιεῖται ὅτι παίζει κλειδοκύμβαλον με ὄνομα τρελλόν). Νά, ἔτσι, σὰν τὴν κυρίαν Πιανίδου... Τί ὠραία!...

(Μεταβάλλουσα πάλιν τόνον καὶ ὄνομα). Οὐφ! τί σίχαμα καὶ αὐτὴ ἡ κυρία Πιανίδου! Ἐγὼ, νά σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια, γελῶ μαζί της, μ' αὐτὴς τῆς πόζης που ἔχει! Καὶ τώρα θὰ τὴν μιμηθῶ κ' ἐγὼ; Δὲν βαρύνεται; Ἄλλο πρᾶγμα, Ἀργυρῶ μου, ἄλλο! Ἐσὺ δὲν εἶσαι γιὰ τέτοια!... Μὰ τί; (Συλλογίζεται). Τί; Ἄ, τὸ ἡῦρα! Αὐτὴ τὴν φορὰ τὸ ἡῦρα σίγουρα. Θὰ εἶμαι δ' εσποινίς γυμναστική. (Προσποιουμένη ἀπορίαν). Πῶς εἶπατε; δὲν το ἐννοεῖτε; Νά σὰς το ἐξηγήσω ἀμέσως. (Ἐγείρεται). Θὰ πηγαίνω με τὸ ποδήλατον, θὰ κάμνω γυμναστικήν, θὰ κάμνω σκοποβολήν, θὰ παίζω λὼν τένις, θὰ φορῶ ἐνδυμασίαν σπορτικὴν ἀγύρι, μ' ἓνα κοῦκο ἀπλὸ ἔς τὸ κεφάλι καὶ μ' ἓνα ραβδί πάντα ἔς τὸ χέρι. Καὶ θὰ περπατῶ μ' ἓνα ὄνομα ἀρειμάνιον, μ' ἓνα ἄρα παλικάριον, ποῦ θὰ με φοβοῦνται καὶ οἱ ἄνδρες ἀκόμη. (Περπατεῖ με τὸ ὄνομα που λέγει). Ἐ, σὰς ἀρέσει; Δὲν εἶμαι ἀπαράλλακτὴ ἡ δεσποινὶς Πολεμίδου;

Ἀλήθεια, πῶς τὴν βρίσκετε τὴν δεσποινίδα Πολεμίδου; (Μ' ἐκφράσιν ἀηδίας εἰς τὸ πρόσωπον). Ἐγὼ, νά σὰς πῶ, τὴν σιχαίνομαι καὶ αὐτήν. Ἄνδρας εἶνε ἡ κορίτσι;... Μπᾶ ποῦ θὰ τὴν μιμηθῶ! Ποτέ, ποτέ! Ἀλήθεια μ' ἀρέσει ἡ σωμαστική, ἀλλὰ ἔως ἓνα βαθμό... Ἐμένα μάρεσει καλλίτερα νὰ εἶμαι... δ' εσποινίς τοῦ κόσμου. Ἄ, ναί, αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερον. Ἐνδύματα τοῦ συρμοῦ, ὁμιλία ἢ μᾶλλον φλυαρία κομψή, —ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γαλλικά, —προσποιήσεις εἰς ὅλα καὶ λίγο ἀπ' ὅλα... σὰν τὴν δεσποινίδα Χρυσόχερην... Ἄν καὶ εἶνε ἀρκετὰ σα-

χλὴ καὶ αὐτὴ με τὰ γαλλικά της, με τὸ λουσό της καὶ με τὴν μεγαλομανίαν της. Ὅχι, ὅχι, οὔτε αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν μάρεσει...

Ἀλλὰ τί μάρεσει λοιπὸν;... τί νὰ εἶμαι ἐπὶ τέλους;... τί ὄνομα θὰ λάβω; Πῶς θὰ κολουθῇ τὴν συμβουλὴν τῆς ἐξαδέλφης μου; Νὰ προσποιούμαι τὴν ἀφελὴ δ' εσποινίδα, ὅπως αὐτή; Τί λέτε; Ἄ, ὅχι, δὲν εἶνε εὐκόλος δι' ἐμὲ αὐτὸς ὁ ρόλος! Πῶς εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ὑποκρίνεται αἰωνίως ὅτι εἶνε ἓνα μεγάλο μπεμπέ, ὅτι δὲν ξέρει τάχα τίποτε, ὅτι δὲν ἐννοεῖ τίποτε, ὅτι δὲν εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ τίποτε καὶ νὰ θέλῃ αἰωνίως νὰ τὸν ἀγαποῦν καὶ νὰ τὸν περιποιῶνται; Ἄ, ὅχι, αὐτὸ εἶνε τὸ ἀηδέστερον ἀπ' ὅλα, καὶ μὴ πρὸς βάρος σου, κυρία ἐξαδέλφη!

Λοιπὸν... τί θὰ εἶμαι;... τί θὰ εἶμαι;... Δὲν θὰ εἶμαι τίποτε; (Μ' ἐμπνευσιν αἰφνιδίαν). Ἄ! τὸ ἡῦρα! τὸ ἡῦρα! Αὐτὴν τὴν φορὰν ὀριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως! Δὲν θὰ εἶμαι τίποτε! δηλαδὴ θὰ εἶμαι... ἐγὼ! Μάλιστα, θὰ εἶμαι ἐγὼ, ἡ Ἀργυρῶ. Αὐτὸ τὸ ὄνομα θὰ ἔχω, τὸ φυσικὸν καὶ ἀπροσποίητον. Προσποιήσεις καὶ πόζες δὲν ἤξεύρω! Αὐτὰ τὰ πράγματα εἶνε γελοῦς... Ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἀργυρῶ. Σὰς ἀρέσω; ἂν δὲν σὰς ἀρέσω... μή με χειροκροτήσετε. (Κάθεται ἡσυχά-ἡσυχά καὶ ἀναλαμβάνει τὸ κέντημά της). (Μίμησις)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ

Θεὸς τὸν ἥλιον ὀδηγεῖ,
ποῦ πρέπει ν' ἀνατελῇ,
πῶς νὰ περάσ' ἀπὸ τὴν γῆ,
τὸ φῶς του νὰ μας στείλῃ.

Θεὸς ὀρίζει 'ς τὰ ἀψηλά,
ὁ ἥλιος ὅταν σόνην,
νὰ φέγγουν τ' ἀστρα τὰ πολλὰ
κ' ἡ ἀργυρὰ σελήνη.

Καὶ τὰ λουλούδια που χυτὰ
'ς τὴ γῆ μοσχοδολοῦνε,
Θεὸς τα δίδαξε κι' αὐτὰ
πότε καὶ ποῦ νάνθοῦνε.

Καὶ τὸ μικρὸ μικρὸ πουλί
ποῦ ψάλλει 'ς τὸ κλωνάρι,
Θεὸς τοῦ εἶπε νὰ λαλῇ
τοὺς ἤχους του με χάρι.

Θεὸς χαρίζει 'ς τὰ παῖδια
τὸ λογικὸ, τὴ γλῶσσα,
νὰ λέν ὅ,τι ἔχουν 'ς τὴν καρδιά
καὶ νὰ μαθαίνουν τόσα.

Γιὰ τοῦτο βράδυ καὶ πούρνῳ
κ' ἐκεῖνα χρεωστοῦνε
νὰ στρέφονται 'ς τὸν οὐρανὸν
νὰ Τὸν εὐχαριστοῦνε.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΝΝΟΣ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

(Συνέχεια ὅδε σελ. 310)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'.

Ο ΠΑΤΕΡ-ΙΩΣΗΦ ΛΑΜΒΑΝΕΙ ΔΕΣΜΗΝ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

Μετὰ μακρὰν καὶ κοπιώδη περιπλάνησιν ἀνὰ τὸ Νέον Μεξικόν, ἐπιστρέψας ὁ πᾶτερ-Ἰωσήφ εἰς τὸν Ἅγιον Μιχαήλ, ὅπου τὸν εἶχε στείλῃ ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Νέας Ὀρλεάνης, εὗρεν ἐπιστολὴν τοῦ φίλου του πᾶτερ-Μαρτίνου πρὸ πολλῶν μηνῶν χρονολογημένην. Ἐξ αὐτῆς ἔμαθε τὸν θάνατον τῆς Ἀντωνίας καὶ τὴν υἱοθεσίαν τοῦ Φίλιππου. Ἀμέσως τότε ὁ πᾶτερ-Ἰωσήφ ἔγραψε πρὸς τὸν πᾶτερ-Μαρτίνον νὰ τῷ στείλῃ τάχιστα εἰς Ἅγιον Μιχαήλ τὰ ἔγγραφα τὰ ὅποια τῷ εἶχε δώσῃ πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του. Ἀλλὰ πολὺ πρὶν φθάσουν τὰ ἔγγραφα ταῦτα, ὁ πᾶτερ-Ἰωσήφ ἀνεχώρησε δι' ἄλλην περιοδείαν, μακροτέραν καὶ ἐπιπικνωτέραν τῆς πρώτης ὅταν δὲ τέλος ἐπέστρεψε τὸν χειμῶνα εἰς Ἅγιον Μιχαήλ, εὗρε τὸ δέμα, τὸ ὁποῖον τὸν περιέμενε πρὸ μηνῶν.

Μίαν νύκτα, μόνος εἰς τὸ κελλίον του, κουρασμένος, σχεδὸν ἀσθενὴς ὁ πᾶτερ-Ἰωσήφ ἔθραυσε τὴν σφραγίδα ἐνὸς μεγάλου φακέλλου, ἀπευθυνομένου πρὸς αὐτὸν καὶ περιέχοντος ἔγγραφα καὶ ἐπιστολάς. Ἡ πρώτη ἦτο τῆς Ἀντωνίας καὶ εἶχεν ὡς ἑξῆς:

«Αἰδεσιμώτατε πᾶτερ-Ἰωσήφ,

Ὁ ἰατρὸς μοῦ εἶπεν ὅτι ἔγω ἀσθενεῖαν τῆς καρδίας καὶ ὅτι εἰμπορεῖ νὰ ποθῶναι αἰφνιδίως. Δι' αὐτὸ σὰς γράφω καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ φυλάξετε αὐτὰ τὰ χαρτιά που εὐρίσκονται μέσα εἰς τὸν φάκελλον καὶ νὰ μὴ ταναγνώσετε παρα ὅταν δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον. Τὸ διατὶ θὰ το ἐννοήσετε ὅταν θὰ ταναγνώσετε.

Ἐγὼ, Αἰδεσιμώτατε, ἀνετράφην παρὰ τῆς οἰκογενείας Δετράβα με μεγάλην στοργὴν καὶ τρυφερότητα. Μ' ἔμαθαν νὰ ὁμιλῶ ἀγγλικά καὶ γαλλικά, νὰ διαβάζω, νὰ γράφω, νὰ κεντῶ καὶ νὰ περιποιούμαι τὰ ἄθλη. Ὅταν ἐγεννήθῃ ἡ μὲς Ἐστέλλα, ἐγὼ ἤμουν δεκατρίων ἐτῶν. Ἐβαλαν εἰς τὴν ἀγκαλιά μου τὸ μωρόν, καὶ ἀπὸ ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦτο ἰδική μου καὶ ἤμουν ἰδική της. Τὴν ἀγαποῦσα περισσότερο ἀπὸ κάθε τι εἰς τὸν κόσμον καὶ τὴν ἀγάπησα ἀκόμη περισσότερο ὅταν ἔλασεν εἰς τὸν πόλεμον τὸν πατέρα της καὶ τὴν μητέρα της. Αὐτὴ ἦτο τὸ πᾶν δι' ἐμὲ.

Δὲν ἐλησμονήσατε ἔως, Αἰδεσιμώτατε, ὅτι σεῖς ἐστεφανώσατε τὴν Ἐστέλλαν μου μ' ἓνα νέον ἀξιωματικὸν τοῦ στρατοῦ τῶν Βορείων Κρατῶν, ὁ ὁποῖος μολοντὶ ἐχθρὸς μας, τὴν εἶδε καὶ τὴν ἀγάπησε...

Ναί, πραγματικῶς, ἐνθυμοῦμαι, ἐσχέθην ἐδῶ ὁ πᾶτερ-Ἰωσήφ. Ἦλθαν ἓνα βράδυ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τοὺς

ἐστεφάνωσα. Νὰ καὶ τὸ πρακτικὸν τοῦ γάμου ποῦ το ὑπέγραψα καὶ τοὺς το ἔδωσα, προσέθεσεν ἐνῶ ἐξεδίπλωσεν ἓν ἔγγραφο, φέρον τὴν ὑπογραφήν του.

Καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς:

«Καὶ τώρα ποῦ σὰς ἐνθύμησα αὐτό, ἐννοεῖτε τί ἔγω ἀνάγκην νὰ σὰς εἰπῶ. Μετὰ ἓν ἔτος ἐθαπιάσατε τὸ παιδί των, ἐν ὠραίον ἀγοράκι. Μόλις ἦτο δύο μηνῶν τὸ ἄθῳν πλάσμα, ὅταν ὁ πατέρας του ἐφρονεῖτο εἰς μίαν συμπλοκήν. Ἡ κυρία μου, τὸ παιδίον καὶ ἡ τροφὸς του κατέφυγον τότε εἰς τὴν ἑπαυλὴν Δετράβα, ἡ ὁποία, καθὼς ἐνθυμεῖσθε, ἐκάθη μίαν νύκτα. Ἡ δυστυχὴς μητέρα ἐγάρθῃ εἰς τὰς φλόγας ἄλλ' ἐσώθη —ἂν καὶ δὲν το ἤξεύρῃ ἔως τώρα κανεὶς, —τὸ παιδί καὶ ἡ τροφός. Ἡ τροφός εἶμαι ἐγὼ καὶ τὸ παιδί εἶνε ὁ Φίλιππος.

«Ὅταν ἐξεράργη ἡ πυρκαϊά, τὸ παιδίον ἐκοιμᾶτο εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Τὸ ἔβαλα εἰς μέρος ἀσφαλές καὶ ἐπέστρεψα διὰ νὰ σώσω καὶ τὴν ἀγαπημένην μου κυρίαν. Ἀλλ' ἦτο πλέον ἀργά... Ἐφυγα τότε με τὸ παιδί, χωρὶς νὰ με ἰδῇ κανεὶς, καὶ ἐπῆγα εἰς τὴν οἰκίαν μίας φίλης μου, ἡ ὁποία μὰς ἔδωσεν ἄσυλον. Μετὰ τινα ἔτη ἐπέστρεψα πάλιν με τὸν Φίλιππον εἰς τὰ ερείπια τῆς ἐπαύλειος Δετράβα. Ἦθελα νὰ μεταλάσῃ τὸ παιδί εἰς τὴν οἰκίαν, ἡ ὁποία μίαν ἡμέραν θὰ ἦτο ἰδική του.

«Ἐνθυμεῖσθε τὴν πρώτην φορὰν ποῦ σὰς ἔφερα τὸν Φίλιππον με ποῖαν ἐπιμονὴν μ' ἐρωτοῦσατε διὰ τοὺς γονεῖς του; Δὲν με εἶχατε ἀναγνωρίσῃ καὶ δὲν ἐφαντάζεσθε ὅτι τὸ ἀγοράκι ἐκεῖνο ἦτον παιδί τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ τῆς Ἐστέλλας Δετράβα.

«Θαπορεῖτε βέβαια διατὶ δὲν σὰς το εἶπα καὶ διατὶ ἐκράτησα τὸ μυστικόν μου τόσον καιρόν. Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀπλούστατον. Ἀγαποῦσα πολὺ τὸ παιδί, αὐτὸ μόνον μοῦ ἔμενε εἰς τὸν κόσμον, ἀπὸ ὅσους εἶχα ἀγαπήσῃ.

Μοῦ ἐφαινετο λοιπὸν ὡς νὰ μου ἤνῃ καὶ δὲν ἤθελα νὰ μοῦ το πάρῃ κανεὶς καὶ δὲν ἤθελα νὰ μοῦ το πάρῃ κανεὶς πεῖτα ὁ πατήρ μου, ἐξ αἰτίας τοῦ μίσους, τὸ ὁποῖον ἐχώριζε τότε τοὺς Βορείους καὶ τοὺς Νοτίους, εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, δὲν εἶχεν ἀναγγεῖλῃ τὸν γάμον μου εἰς τοὺς γονεῖς μου. Πῶς θὰ ἐδέχοντο λοιπὸν τὸ παιδίον; Δι' αὐτὸ ἀπεφάσισα νὰ το κρατήσω καὶ νὰ το μεγαλώσω. Καὶ ἀργότερα θὰ το ἔλεγα ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

Περὶ τοῦτον ὅλον δύνασθε νὰ βεβαιωθῇτε, Αἰδεσιμώτατε, ἀπὸ τὰ χαρτιά που θὰ εὗρετε μέσα εἰς τὸν φάκελλον. Μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχει καὶ μία ἐπιστολὴ τοῦ κυρίου μου πρὸς τὴν μητέρα του. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη δὲν ἠνοίχθη ἀκόμη. Τὴν εἶχε δώσῃ εἰς τὴν σύζυγόν μου διὰ νὰ τὴν στείλῃ εἰς τὴν πένθεράν της, ἂν ἤθελε τοῦ συμβῇ τίποτε κακὸν εἰς τὸν πόλεμον. Ὑποθέτω ὅτι εἰς τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν τῇ ἐκθέτει τὰ τοῦ γάμου του καὶ τῇ συνιστᾷ τὴν γυναῖκά του καὶ τὸ παιδί του. Ἀλλ' ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὸν θάνατόν του τὸν ἠκολούθησεν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἡ καλὴ μου Ἐστέλλα καὶ ἐμεινεν ἡ ἐπιστολή, χωρὶς νὰ ἔχω τὸ θάρρος ἐγὼ νὰ

τὴν στείλω, ἀπὸ φόβον μήπως μοῦ ἀρπάσουν τὸν θησαυρόν μου... Τὸν Φίλιππον ἀνέθρεψα ὅπως ἡμπόρεσα καλλίτερα καὶ τὸν ἔμαθα νὰ εἶνε καλός.

«Ὅταν θάναγινώσκετε αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν ποῦ με τόσον κόπον σὰς γράφω, Αἰδεσιμώτατε, δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον εἰς τὸν κόσμον—ὦ, τὸ προαισθάνομαι, —καὶ ὁ Φίλιππος θὰ εἶνε ἔρημος. Τώρα σεῖς εἰσθε ὁ μόνος του προστάτης. Ἀγαπᾷτε τὸν καὶ παραγορεῖτε τὸν διὰ τὸν θάνατον τῆς θείας του, τὴν ὁποίαν με τόσην τρυφερότητα ἀγαποῦσε· αὐτὰ τὰ χαρτιά πρέπει νὰ σταλοῦν ὅλα πρὸς τὴν μᾶμμηγόν μου. Ὡ, πᾶτερ-Ἰωσήφ! ἂν ἔκομα κακὰ νὰ κρατήσω τὸν Φί-

λιππον, συγχωρήσατέ με καὶ παρακαλέσατε τὸν Θεὸν νὰ με συγχωρήσῃ.

ANTONIA

«Ὅταν ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς, ἐσπόγγισε τὸ δάκρυ τὸ ὁποῖον ἐκύλισε ἐπὶ τῆς ἰσχνῆς του παρειᾶς καὶ ἀφοῦ ἐξήτασε προσεκτικῶς τὰ ἔγγραφα καὶ ἔγραψε γραμμὰς τινὰς ἐπεξηγηματικάς, τὰ ἔκαμεν ὅλα ἐν δέμα, τὸ ὁποῖον ἐπέγραψε:

«Πρὸς τὴν κυρίαν Ἐνσφορτ,
Λεωφόρος Μάδισων
Εἰς Νέαν Ὑόρκιν

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ'.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΑΙΛΥΒΕΑ

Φεύγων ὁ Φίλιππος ἀπὸ τὴν οἰκίαν τῆς λαίδης Ἐνσφορτ τὴν σκοτεινὴν ἐκείνην νύκτα τοῦ Μαρτίου, μετὰ τὰ παῖδι διὰ τοῦ πᾶτερ-Ἰωσήφ, κανὲν σχέδιον ὠρισμένον δὲν εἶχεν. Ἡ πρώτη του ἐπι-

θυμία ἦτο νάναχωρήσει ἀπὸ τὴν Νέαν Ὑόρκην· ἡ δευτέρα του νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην. Τοῦ σχεδίου τούτου τὸ πρῶτον μέρος ἦτο εὐκολόν καὶ μετ' ἐλίγον θὰ ἐπραγματοποιεῖτο, ἀλλὰ τὸ δεύτερον προσέκοπτε κατὰ μυρίων δυσχερειῶν, κατὰ τῶν ὁποίων οὐτὸν καὶ ἤξευρε πῶς νάντιπαλαίσει ὁ Φίλιππος. Ἄν ὅλοι αἱ ὁδοὶ ἦγον εἰς τὴν Ρώμην, ὅλοι ὅμως αἱ ὁδοὶ δὲν ἄγουν εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην!

Ὁ Δίλυβελ ἀπὸ πολλῆς ὥρας ἐπερίμενε τὸν Φίλιππον εἰς τὸ ὑποδεῖσθαι. Ἐκράτει καὶ αὐτὸς ἐν δέμα, ὅπως ὁ Φίλιππος· ἀλλὰ τὸ περιεχόμενον τοῦ ἦτο πολὺ διαφορετικόν. Ὁ Φίλιππος τῷ εἶχε δώσῃ χρήματα διὰ νὰ γοράσῃ ζωοτροφίας· ὅθεν ἀπὸ διάφορα ἐδώδιμα ἦτο πλήρης ὁ σάκκος τοῦ μικροῦ μαύρου.

— Ἄ, ἐδὼ εἶσαι; εἶπεν ὁ Φίλιππος μόλις τὸν εἶδε· λοιπὸν, ἐτοιμος;

— Ἐτοιμότητος, κύριε Φίλιππε, ἀπήντησεν ὁ Δίλυβελ. Μὰ θὰ μείνουμε ἔξω ὅλη τὴ νύκτα μὲ τέτοια βροχὴ καὶ μὲ τέτοιο κρύο;

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Φίλιππος ἀποφασιστικῶς· ἂν κρυώνης, περιπάτει νὰ ζεσταθῇς.

Καὶ χωρὶς ἄλλα λόγια, ἐξεκίνησεν, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Δίλυβελ, ὁ ὁποῖος ἐχώλαινε καὶ ἐτουρτούριζεν ἀπὸ τὸ κρύον.

Ἐν πρώτοις ἐπρεπε νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὴν πόλιν. Ὁ Φίλιππος ἀνεγνώρισεν ὅτι εἶχε δίκαιον ὁ πολυπαθὴς σύντροφός του, ὅταν τῷ ἔλεγε κλαυθμηρίζων:

— Ἄν μας ἀπαντήσουν κλητῆρες, θὰ μας πιάσουν καὶ θὰ μας κλείσουν μὲ τοὺς λωποδύτας καὶ ἀπὸ κεῖ δὲν θὰ μπόρουμε πειὰ νὰ βγοῦμε σὲ ὅλη μας τὴ ζωὴ!

Ἡ ἰδέα αὕτη ἐτρόμαζε τὸν Φίλιππον. Ἐπρωτιμοῦσε νὰ ψήφισῃ τὰ πάντα, παρὰ νά τον συλλάβουν καὶ νά τον φέρουν πάλιν ὀπίσω εἰς τῆς λαίδης Ἑσβορτ. Διὰ τοῦτο ἐβάδιζε ταχέως διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ὁχθὴν τοῦ ποταμοῦ.

Ὅταν ὅμως ὁ Δίλυβελ εἶδε τὸ πλοῖον διὰ τοῦ ὁποίου ἐπρόκειτο νὰ περάσουν τὸν ποταμὸν, ὁπισθοχώρησε καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ κραυγάζων:

— Ὅχι! ὅχι! δὲν θέλω! ἡ θάλασσα μὲ πειράζει. Θέλω νὰ γυρίσω ἐς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην πεζός· σὲ καρδίαν δὲν μπαίνει! (Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΣΠΑΡΤΙΑΤΑΙ ΚΑΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ

Ἀθῆναι καὶ Σπάρτη ἦσαν αἱ δύο περιφανέστεραι πολιτεῖαι τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος. Ἐν τούτοις Ἀθηναῖοι καὶ Σπαρτιάται ὑπὸ ἐποφὴν χαρακτήρος, ἦσαν τὰ δύο ἄκρα ἀντίθετα.

Οἱ Ἀθηναῖοι παραδείγματος χάριν προπαντὸς ἡγάπων καὶ ἐτίμων τὴν τέχνην, ἐθαύμαζον δὲ τὴν ρητορικὴν αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἀποτελέσματος τῆς. Ἀπεναντίας οἱ Σπαρτιάται, πολὺ θετικώτεροι, μόνον εἰς τὴν χρησιμότητα ἀπέβλεπον καὶ δὲν ἐτίμων τὴν ρητορικὴν, παρὰ ὡς ὄργανον ἀγαθοῦ.

Ἐνώπιον τοῦ Ἀγησιλάου, βασιλέως τῆς Σπάρτης, ἐξεθείαζον ποτὲ ἓνα ῥήτορα ἐκ τῶν Ἀττικῶν, λέγοντες ὅτι ἦτο τόσῳ ἱκανός, ὥστε ἡδύνατο καὶ ἐπὶ τοῦ μικροτέρου θέματος νὰ ἐκφωνήσῃ τὸν λαμπρότερον καὶ μακρότερον λόγον.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς· ἀλλ' ἤθελα νὰ ἐγνώριζα, θὰ ἐθαυμάζατε ὁμοίως καὶ ἓνα ὑποδηματοποιόν, ὁ ὁποῖος θὰ κατεσκεύαζε μεγάλον ὑπόδημα διὰ μικρὸν πόδα;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΡΤΙΝΕΛΗΣ

Μετὰ βραθυτάτης λύπης ἀγγέλλομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» τὸν θάνατον τοῦ φίλου τῶν, τοῦ φίλου τῶν Ἑλληνοπαίδων, τοῦ ποιητοῦ Γεωργίου Μαρτινέλη, ἐπισυμβάντα ἐσχάτως ἐν Κερκύρᾳ, τῇ ἰδιαιτέρᾳ αὐτοῦ πατρίδι.

Ὁ Γεώργιος Μαρτινέλης, εἰς ἐκ τῶν δοκιμωτέρων ποιητῶν τῆς γονιμοῦς εἰς ποιητὰς Ἑπτανήσου, διεκρίνετο τόσον διὰ τὴν τρυφερότητα τοῦ αἰσθηματος, ὅσον καὶ διὰ τὴν εὐσυνείδητον ἐπεξεργασίαν τῶν στίχων. Αἱ Ἑθνικαὶ καὶ τοῦ Εἰκόνας, ἡ μόνῃ ποιητικῇ συλλογῇ, τὴν ὁποίαν ἐξέδωκεν, εἶνε πατριωτικὰ σονέττα τελείας μορφῆς. Ἀλλ' ὅπως ἔγραψε διὰ τοὺς μεγάλους, ὁ Μαρτινέλης ἔγραψε καὶ διὰ τοὺς μικρούς, μαζὶ δὲ μὲ τοὺς καλλιτέρας ποιητὰς τῆς Ἑλλάδος, ὑπῆρξε καὶ αὐτὸς φίλος θερμὸς καὶ συνεργάτης τῆς «Διαπλάσεως» εἰς τὴν ὁποίαν πολλὰ καὶ ὠραῖα ποιήματα ἐδημοσίευσεν. Καὶ ποῖος, ἂν ἀπαξ τὸν ἀνέγνωσεν, ἐλησμόνησε τὸν Διὰ κροτῆρα τῶν, τὸ τόσον τρυφερόν καὶ περιπαθὲς ἐκεῖνο ποίημα, τὸ ὁποῖον εἶνε ἀδύνατον νὰ κούσῃ τις ἀπαγγελλόμενον, χωρὶς νὰ δακρύσῃ; (Ἐδημοσιεύθη ἐν σελίδι 86 τοῦ τοῦ Γ' τόμου τῆς Α' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως»).

Καὶ ὡς ἄνθρωπος ὁ Γεώργιος Μαρτινέλης ὑπῆρξε τύπος ἰδιόρρυθμος μὲν κάπως, ἀλλὰ πολὺ συμπαθὴς, διότι ἦτο ὅλος ἀγάπη—ἀγάπη πρὸς τοὺς συγγενεῖς του καὶ πρὸς τοὺς φίλους του, ἀγάπη πρὸς τὴν Ἑλλάδα του, ἀγάπη πρὸς τὴν Τέχνην του.

Ἡ «Διαπλάσις τῶν Παίδων» λατρεύουσα τὴν μνήμην τοῦ φίλου τῆς ποιητοῦ, χύνει θερμὸν δάκρυ ἐπὶ τοῦ ἐνδόξου τοῦ τάφου.

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΟΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ
ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

Εἰς τὸν μικρὸν τοῦτον Διαγωνισμόν, τὸν ὁποῖον ἐπρότεινα εἰς τὸ 33ον φύλλον, ἐστάλησαν ἐν ὅλῳ εἴκοσι στιχοურγήματα (διατὶ δὲν τα ὀνομάζω ὅλα τετράστιχα ἕκαστον ἰδίᾳ παρακάτω). Ὁ μικρὸς αὐτὸς ἀριθμὸς εἶνε σχετικῶς μεγάλος, ἂν συλλογισθῇ κανεὶς ὅτι διὰ πρώτην φοράν ἐπροκηρύχθη τοιοῦτος διαγωνισμὸς καὶ ὅτι ἡ στιχοურγία δὲν εἶνε καὶ τόσον εὐκόλῃ πράγμα. ὅχι μόνον διὰ τοὺς ἀνηλίκους ὅλῳ καὶ διὰ τοὺς ἐνηλίκους ποιητὰς. Δι' αὐτὸ μάλιστα ἐδίστατα εἰς τὴν ἀρχὴν, ἂν ἐπρεπε νὰ ζητήσω ἀπὸ τοὺς μικροὺς μου φίλους πρᾶγμα ἀνώτερον ἢ τῶν δυνάμεών των· ἀλλὰ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ ἀποδεικνύουν ὅτι ὁ δισταγμὸς μου ἦτο ἀδικός, ἂν οὐ εἰς τὴν πρόσκλησιν μου τόσῳ ἀπὸ τοὺς μικροὺς φίλους ἐπυστασαν φιλοτίμως νὰ δοκιμάσουν καὶ τὴν στιχοურγίαν· εἶμαι δὲ βεβαίᾳ ὅτι εἰς προσεχῇ διαγωνισμόν θὰ τὸ κάμουν ἀκόμη περισσότεροι.

Ἐξ χειρόγραφου ἀποκλείονται, ὡς μὴ ἐκπληροῦντα τοὺς ὁρους τοῦ διαγωνισμοῦ. Ἐνῶ ἐζητήθησαν τέσσαρες μόνον στίχοι διὰ τὴν εορτὴν τοῦ πατέρα, ἄλλος μὲν, παρεξηγῶν τὸ πρᾶγμα, ἔστειλε τέσσαρα τετράστιχα (ὁ γὰρ δὲν ἐστὶν ἑκατόντα στίχοις, ἀλλὰ τρία, ἄλλος πέντε καὶ ἄλλος ἀτελείων ποίημα, οὐτε καὶ ἔχον θέμα τὴν εορτὴν τοῦ πατέρα. Οἱ ἀποκλειόμενοι λοιπὸν ἐκ τοῦ διαγωνισμοῦ εἶνε οἱ ἑξῆς: Γενναῖος Καραλῆς καὶ τὶς αἱ (ὁ ὁποῖος κατὰ παράδοξον βέβαια ὁμοιοκαταληκτεῖ τὸ στίχον μετὰ τὸ στίχον), Ναστραδδὶν Χόντζας (τὸ ποίημά του εἶνε γραμμένον εἰς φαεινότερον τόνον· ἀλλ' ἔχει μερικάς λέξεις ποὺ δὲν πηγαίνουν διόλου). Χαραλᾶς Φίτσιος (ὁ ὁποῖος ψάλλει καὶ συνιστᾷ τὴν πρὸς τοὺς γονεῖς ἀγάπην καὶ ὑπακοήν, ἀλλ' οὐτε λέξει περὶ τῆς εορτῆς τοῦ πατέρα, τόσον ὥστε ὑπάρχει ἀμφιβολία ἂν ἔστειλε τὸ ποίημά του διὰ τὴν διαγωνισμόν, ἂν οὐ ἄλλως τε δὲν το σημεῖον). Ἐλληνὶς Καλλιτέχνης (ἡ ὁποία, ἐπειδὴ εἶχε τὸ σκληρὸν ἀτύχημα νὰ χάσῃ τὸν πατέρα τῆς, ἐνεπνεύσθη ἐκ τοῦ διαγωνισμοῦ νὰ γράψῃ ἐν Ἑλεγεῖον ἐπὶ τῷ θανάτῳ του). Μυροβόλος Ἀύρα (ἔστειλε ποίημα ἀπὸ 23 στίχους, ἐκ τῶν ὁποίων μερικὸι εἶνε πολλὰ καλοῖ, καὶ Μεδούσης. Τὸ ποίημα τῆς Μεδούσης ἡς εἶνε τὸ καλλίτερον ἐκ τῆς σειρᾶς αὐτῆς τῶν ἀποκλεισμένων. Ἀκούσατε π. χ. αὐτὸ τὸ τετράστιχον:

Γιὰ λουλούδια σου προσφέρω τὴν ἀγάπην τῆς καρδιάς μου.
Ποῦ ὁ βορρᾶς δὲν θὰ μπορέσῃ καὶ ὁ χειμῶνας
Γιὰ τραγούδια τόσῳ ὠραῖα θὰ σου ψάλλω τὰς
Ποῦ ἀκόμα καὶ τ' ἀηδόνι ἀπὸ ζήλεια θὰ πεθάνῃ.

Βεβαίως ἡ ποιήτρια ἐννοεῖ ὅτι τόσον θερμῇ εἶνε ἡ πρὸς τὸν πατέρα τῆς ἀγάπη, ὥστε μόνῃ αὐτῇ θὰ τῆς δώσῃ τὴν δύναμιν νὰ τραγουδήσῃ τὰς εὐχὰς τῆς καλλιτέρας καὶ ἀπὸ τὴν ἀηδὸνα. Αὐτὸ τὸ ἐσημείωσα, δι' ὅσους τυγὼν θὰ ἐκατηγόρουν τοὺς τελευταίους στίχους ὡς ἐγωιστικούς.

Οἱ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι συνεμορφώθησαν μὲ

τοὺς ὁρους τοῦ διαγωνισμοῦ εἶνε οἱ ἑξῆς:

Μυροβόλος. — Τὸ τετράστιχόν τῆς εἶνε γραμμένον μέσα εἰς μίαν ὠραίαν ζωγραφίαν πτηνῶν καὶ λαδῶν ὡν τὸν, διότι ἡ Μυροβόλος ζωγραφίζει πολὺ εὐμορφα. Τὸ τετράστιχόν τῆς εἶνε εἰλικρινὲς καὶ ἀφελές. Τὸ μέτρον τοῦ σχεδὸν ἀμειπτόν. Μόνον εἰς τὸ τέλος ἡ λέξις πὸ λ α ἂν ὀνομακαταληκτεῖ πάλιν μὲ τὸ π ο λ λ α. Καὶ αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται.

Ἀσημένιος Κυμα. — Τελειώνει ὡς ἑξῆς:

Καὶ στολισμὸν παντοεινὸν νὰ ἔχῃς ἐστὶ ζωή σου.
Παῖδά ὡς τοὺς ἀδάμαντας τῆς πάλας Κορινθίας!

Ἀπλὴ εὐχή, ἀποκλείουσα βέβαια τὸν ἐγωισμόν, ἀλλ' εὐχὴ ἀποβλέπουσα μᾶλλον τὸν υἱὸν παρὰ τὸν πατέρα. Ἐν τούτοις γονεῖς καὶ τέκνα εἶνε δύο πράγματα τόσον συνδεδεμένα, ὥστε πῶς εἶνε δυνατόν νὰ εὐχῇ ἡ καὶ τὸ ἑν χωρὶς νὰ εὐχεται συγχρόνως καὶ τὸ ἄλλο;

Οὐρανία Μακρή. — Ἰδοὺ μὲ πόσῃ ἀπλότητᾳ καὶ συντομίᾳ ἐκφράζεται:

Σοὺ εὐχομαι, πατέρα,
Ποῦ σ' ἀγαπῶ πολὺ.
Ὅτι ποθεῖς νὰ γίνῃ
Μαζὶ μὲ ἓνα φίλ.

Τὸ μόνον ποὺ ἔχω νὰ παρατηρήσω εἶνε ὅτι τὸ τετράστιχον αὐτὸ, ἂν ἀλλάξῃ κανεὶς τὴν λέξιν πατέρα, εἰμπορεῖ νὰ το στείλῃ εἰς ὅποιον ἂν γ α π α ο λ ὡ. Ὅποτε δὲν εἶνε ἀποκλειστικὸς διὰ τὴν εορτὴν τοῦ πατέρα. Τὸ ἐνόησεν ἴσως αὐτὸ ἡ Οὐρανία Μακρὴ καὶ ἔστειλε καὶ δεύτερον τετράστιχον. Δυστυχῶς ὅμως τοῦτο χωλαίνει φοβερά εἰς τὸ μέτρον.

Μούρτζουφλος. — Εὐχομαι ὅσα ἐλπίζει σπ' αὐτὸν ὁ πατήρ του, ὅλα αὐτὸν ἂν ἀποκτήσῃ. Ἀλλὰ τὸ τετράστιχόν του, ἂν καὶ ἀκριβές, μὲ ἐφάνη ὀλίγον τι πεδόν.

Χιονισμένος Τυμφορστής. — Ποιμενικὴ Φλογεῖρα, Χρυσόκερως Ἐλαφος, Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς, Ὁλυμπιονίκης. — Καὶ οἱ πέντε ἔγραψαν μὲ πολλὴν ἀγάπην καὶ τρυφερότητα.

Ἀλλὰ τὰ τετράστιχα τῶν ἔχουν τοῦτο τὸ κοινὸν ἐλάττωμα: Δὲν ἔχουν μέτρον. Ἀλλοὶ αἱ συλλαβαὶ εἶνε περισσότεραι, ἄλλοι ὀλιγώτεραι, ἄλλοι ὁ τόπος δὲν εἶνε εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἡ ἀρμονία τοῦ στίχου καταστρέφεται. Δι' αὐτὸ δὲν ἡμπορῶ νὰ παραθέσω κανέν ἀπὸ αὐτὰ τὰ τετράστιχα καὶ λυποῦμαι, διότι ἐκφράζουν πολὺ αἰσθημα καὶ τὰ τέσσαρα! Ἀλλὰ δι' αὐτὸ δὲν πρέπει διόλου νὰ πογοητευθοῦν οἱ μικροὶ ποιηταὶ. Εἶπα ὅτι ἡ στιχοურγία εἶνε πολὺ δύσκολον πρᾶγμα.

Μεταρρυθμιστής. — Εἰς τὸν δεύτερον στίχον του ὑπάρχει ἡ μετοχή χαίρομεν, ἡ ὁποία πηγαίνει πολὺ ἀσχημα ἐκεῖ. Οἱ δύο τελευταῖοι ὑπενθυμίζουν τὴν μορφήν τῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν:

Χρόνια πολλά, χρόνια καλά, χρόνια εὐτυχισμένα
Χωρὶς πόνους καὶ βάσανα, χωρὶς κακὸ κανένα.

Ἀλλ' ἡ ἀρχὴ δὲν ἔχει τὸ ἴδιον ὕφος. Ὅποτε νομίζει κανεὶς ὅτι ἄλλος ἤρχισε καὶ ἄλλος ἐτελείωσε τὸ τετράστιχον.

Δύρατος Ἀρίωνος. — Ἀχ, πόσον μ' εὐφραίνει ἡ λαμπρὰ αὕτη σκόλη! Ἀχ, ἂν μὲ εἶχεν αὐτὸν τὸν ἀπῆλθεν ἀπὸ τὸν περὶ τὸν τετράστιχον τῆς Δύρατος τοῦ Ἀρίωνος,

τὴν κρίμα! Ὁ χρυσὸς μου πατέρας γιορτάζει! Ἀχ, μήπως δὲν τα λέγουν ὅλα αὐταὶ αἱ λέξεις!

Τὰ ἐπόμενα τρία τετράστιχα τοποθετοῦνται εἰς τάξιν ἀνωτέραν τῶν προηγουμένων:

Τὸ τετράστιχον τοῦ Ι. Δουρέντε εἶνε πολὺ περιεκτικὸν καὶ ἐκφραστικόν, ἂν καὶ ὅχι πολὺ γλαφυρόν:

Τὴν σημερινὴν ὀλόγαρῃ ἡμέρα τῆς γιορτῆς σου
Χρόνια πολλὰ σοὺ εὐχεται νὰ ζήσῃς τὸ παιδί σου
Ἐκείνο ποῦ τανέλεψες καὶ ἐλπίζει μίαν ἡμέρα
Νὰ το ἰδῇς ἀντάξιο τῶν κόπων σου, πατέρα!

Κατὶ πολὺ ἀγνόν, πολὺ τρυφερόν καὶ ἀσύλληπτον ἐκφράζει τὸ πολὺ τεχνικώτερον τετράστιχον τῆς Ἐλληνικῆς Σημάς:

Ἀπ' τῆς καρδιάς τὰ βάθη τὸ παιδί σου,
Χρυσέ, ἀγαπημένε μου πατέρα,
Φτωχὸ σοὺ στέλνει ὄμορον ἐστὶ γιορτῇ σου
Τὴν πρώτην, τὴν ἀγνὴν τὴν Καλημέρα!

Ἄλλ' ἡ Σαπφὼ Σκιαδαρῆση, τιμῶσα τὸ ποιητικὸν ὄνομά τῆς, ἔστειλε τὸ καλλίτερον τετράστιχον. Ἐκτός τῆς καλῆς στιχοურγίας, ἔχει πολλὴν ἐμπνευσιν (τὸ κυριώτερον) καὶ πολλὴν πρωτοτυπίαν. Εὐθὺς ξεχωρίζεται ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα, καὶ ἀντὶ τῆς εἰς τὸν ὕψλόν, ὁ ὁποῖος ἐνθουσιάζει καὶ ἀναπερνέει τὴν ψυχὴν, τοῦλάχιστον ὅσον δὲν θὰ το ἐπερίμενε κανεὶς ἀπὸ ἓν ἀπλοῦν

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΟΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ
ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

Ὅση χαρὰ, πατέρα μου, τοῦ φέρνει
[ἡ γιορτὴ σου,

Τόσες εὐχὲς ἐς τὸν οὐρανὸν ὑψώνει τὸ
[παιδί σου,

Καὶ τὴν καρδίᾳ ποῦ τοῦδωκες χαρίζει
[τὴν Παρθέναν,

Νὰ εἶνε ὁ κάθε τῆς παλμὸς μιὰ προσέ
[ευχή γιὰ σένα!

Ἐν Λευκίᾳ.

ΣΑΠΦΩ ΣΚΙΑΔΑΡῆΣΗ

Βραβεῖον λοιπὸν τὴν Σαπφὼ Σκιαδαρῆση καὶ ἐπαινῶ τὴν Ἐλληνικὴν Σημά καὶ τὸν Ι. Δουρέντε.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Οἱ ἀλλὰσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διευθύνσιν, συναποστέλλοντας τὴν παλαιάν των διευθύνσιν καὶ 50 λεπτῶν γραμματὸν ἐπὶ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταβίας.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Μέδουσα ἐπισκέπτεται μίαν φίλην τῆς, ἐπανελθούσαν ἐσχάτως ἀπὸ ταξιδίου.

— Καὶ πότε ἦλθες; τὴν ἐρωτᾷ.

— Τὴν Κυριακὴν.

— Μὰ ποῖαν Κυριακὴν, τὴν παρελθούσαν ἢ τὴν προεχῆ;

Ἡ φίλη ὑπὸ τοῦ Τριφυμιώδους Μαλῆ.

Νῆκος. — Εὐρεῖς, Γεώργι, ὁ παππούς μου ἀπέθανεν 90 ἐτῶν!

Γεώργιος. — Αἶ, τί μ' αὐτὸ; ὁ δίκός μου ἀπέθανεν 105!

Ἐπεμβαίνων ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης:

— Ἀμ' ὁ δίκός μου ποὺ δὲν ἀπέθανεν ἀκόμη! Ἡ φίλη ὑπὸ τοῦ Ἑλλήνος τοῦ Κανκᾶκου.

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον ἐκδοτὴν τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων, ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματὸσημνον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἡ ἐπιστολὴ σου, *Μαρουσιώτισσα*, καθὼς καὶ αἱ τῆς *Πέτρας Σκανδάλου*, τῆς *Μαρίδας τοῦ Φαλήρου*, τοῦ *Τριτοκόμου*, καὶ ἄλλων, αἱ ὁποῖαι σχολιάζουν τὰ κατὰ τὴν Ἰφιγένειαν ἐστάλησαν διὰ τὰ περὶ αὐτῶν εἰς τὸν κ. Φαίδωνα, μαζὶ μὲ τὴν πρὸς αὐτὸν ἐπιστολήν τοῦ Ὀρέστου.

Μποῦμ! Μποῦμ! Ὁ *Τζι-Τζι-Μπου-Μπου* ἀπεφάσισε νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου Δόξα σοὶ ὁ Θεός!

Καὶ ὁ *Ἑλληὺν τοῦ Κανκᾶκου* μὲ ἔγραψεν, *Ἑλληνὶς Καλλιτέχνης*, τὰ τοῦ ταξιδίου σας ἀπὸ Τραπεζούντος μέχρι Κωνσταντινουπόλεως. Πόσον χαίρω ὅταν γνωρίζωται δι' ἐμοῦ τὰ κατὰ παιδιὰ! Ἐκτάκτως ὠραία ἡ σημερινὴ ἐπιστολὴ σου εὐγε!

Τὰ ὑπὲρ τῶν Ἀπόρων μαθητῶν αἰσθημάτων σου εἶνε τόσον εὐγενὴ καὶ τα ἐκφράσεις τόσον καλά, *Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ*, ὥστε δὲν ἔχω παρὰ θερμὰ συχαρητήρια. Ἐὐχαριστῶ ἐκ μέρους τῶν Ἀπόρων, καθὼς καὶ ὅλους ὅσοι μέχρι τοῦδε ἐπρόθυμοι ἦσαν νὰ συνεισφέρουν.

Μὲ συνεκίνησε πολὺ ἡ περιγραφή τῆς εἰς τὴν Ἀκρόπολιν νυκτερινῆς ἀναβάσεώς σου, *Ποιμενικὴ Φλογεῖρα*. Ἐνθουσιάζομαι δὲ πρὸ πάντων ὅταν ἔμαθα ὅτι ἔχεις πάντοτε μαζὶ σου μίαν μικρὰν κυανόλευκον σημαίναν, τὴν ὁποίαν δὲν ἀποχωρίζεις ποτέ, διότι εἶσαι Ἑλληνὶς!

Τὴν ἐπιστολήν τὴν συνοδεύουσιν τὴν εἰσφορὰν σου ὑπὲρ τοῦ Ταμεῖου τῶν Ἀπόρων, *Ἰωάν*, ἰφύλαξα ὡς ἀπάντησιν εἰς τὴν Γ' Κυριακὴν. Αὐτὴ νομίζω ἦτο ἡ ἰδέα σου, ἂν καὶ δὲν τὸ σημειώνης πονεῖν. Νὰ μου φιλῇς τὴν Σοφίαν.

Ἡ Μάρθα, Ἀθηναῖς, ἐλυπήθη πολὺ πού τὴν παρεξηγᾷς. Μοῦ εἶπεν ὅτι τὴν ὥραν ποῦ ἤλθε εἰς τὸ γραφεῖόν, εἶχε κοπεύγουσαν ἔργασίαν εἰς τὸ μαγειρεῖν καὶ δὲν

εἶπεν ὅτι ἀπέκτετες ἀκόμη δύο ἀδελφάκια μαζί, μαζί... Νά μου τὰ φιλήσης, καθώς καὶ τὴν Καλλιρρόην καὶ τὴν Πηνελόπην.

Δὲν εἰμπορῶ νάπαντῶ διὰ κάθε Πνευματικὴν Ἀσκησὶν πού μου στέλλουν, Παραδείσιον Πτηνόν. Αὐτὰ πηγαίνουν θλαί μαζί καὶ κατόπι γίνονται ἡ ἐξέλεγχις καὶ ἡ ἐκλογὴ. Ὡστε ἂν εἶνε καλὴ καὶ ἡ ἰδική σου, θὰ δημοσιευθῇ. Ποῦ ξέρω τώρα ἐγώ;

Μὰ δι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ ἐβράβευσα τὸ διήγημα τοῦ Τικ-Τακ, Μυροδόλος Ροδῆ, εἰς τὸ εἶναι «φυσικὸν καὶ ὠραϊότατον». Δι' ἀδελφαί τοῦ Ἀνανίας σ' εὐχαριστοῦν διὰ τὰς εὐχὰς ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῶν καὶ παρακαλοῦν νὰ γίνῃς ἐντελὴς καλὰ καὶ νὰ μὴ λάβῃς ποτὲ πλεόν ἀνάγκην κινήσεως. Εἶθε!

Περωτὴ Πήγασε, πρὸ πολλοῦ ἡ Ἀεττικὴ Νδὲ ἤλλαξε ψευδώνυμον. Κάθε φύλλον, τὸ ὁποῖον θὰ περιέχῃ «Κυριακὴν» θὰ εἶνε διπλοῦν. Εἴσαι εὐχαριστήμενος;

Μάχη τοῦ Μαραθῶνος λοιπὸν ἄς εἶνε τὸ ψευδώνυμόν σου, καλὴ μου φίλη, ἀφ' οὗ τόσον τὸ ἐπιθυμῇς. Ἀλλὰ θά μου γράφῃς τώρα συχνά; Διὰ τὴν ἀλλαγὴν τῆς διευθυνσεως σου ὀφείλεις 50 λεπτά.

Τί ἄσπετα πράγματα πού μου γράφει ὁ μικρὸς φίλος μου Θεσεύς Θ.Π.! Ἀκούσατε: «Ὅταν εἶπα εἰς τὴν μικρὰν Ἡθὴν ὅτι ἡ Κύπρος εἶνε νῆσος, μὴ εἶπε: «Ὅχι, δὲν εἶνε νῆσος, διότι ἂν ἦτο πῶς ἀπὸ τὴν Δευμυσιὸν θὰ ἐπὶ γαῖαν με ἄμαξαν; Καὶ ὅταν πάλιν τῆς εἶπα ὅτι κανὲν τετράποδον ἐκτὸς τῆς χελώνης, δὲν γεννᾷ αὐγὰ, ἡ μικρὰ Ἡθὴ με ἠρώτησε: — Καλὲ οὐτὲ τὸ βῶδι;»

Εἰς τὸν φίλον σου Δ. Α. Φ., Τρικυμωδὴ Μαλέα, ἔστειλα τοὺς παραγγελθέντας τόμους, εἰπέ τῷ δὲ ὅτι ἀνυπομονῶ νὰ τον ἴδω εἰς τὰς τάξεις τῶν φίλων μου, διότι φαίνεται πολὺ καλὸ παιδί.

Ἀπὸ τὰ ψευδώνυμά πού μου ἔστειλες, Ναυτοποδῖα, προτιμῶ αὐτὸ καὶ ὄχι τὸ πρῶτον, διότι συμπίπτει μετὰ τὸ ψευδώνυμον μιᾶς ἄλλης φίλης μου. Τώρα λοιπὸν νὰ μου γράφῃς συχνά. Εἶνε ἡ μεγαλύτερά μου εὐχαρίστησις καὶ διόλου, μὰ διόλου—ἐνόηλσις!

Ὅλα αἱ λύσεις τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, Δὲν Κιχῶται, πρέπει νὰ στέλλονται εἰς τὸ αὐτὸ τεμάχιον χάρτου. Δὲν ἔπρεπε νάπογοητευθῇς τόσον γρήγορα ὅμως! Καὶ διὰ τὸ παραμικρότερον, βλέπεις, χρειάζεται ἐπιμονή.

Ὁ ἀδελφός σου, Παγωμένη Ὀκεανέ, δύνανται νὰ ἔχῃ ψευδώνυμον καὶ νὰ λαμβάνῃ μέρος καὶ αὐτὸς εἰς ὅλους μου τοὺς Διαγωνισμούς. Μόνον εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν λύσεων δὲν ἐπιτρέπεται νὰ λαμβάνωσι μέρος δύο ἀδελφοὶ συγχρόνως.

Ἀπὸ καμμιὰ εἰσοσάρια Παιδικὰ Πνεύματα πού λαμβάνω κάθε ἐβδομάδα, Ἑλληνικὴ Σημαία, δημοσιεύω δύο καὶ ἐκτάκτως τρία. Ἐννοεῖς λοιπὸν πόσον εἶνε αὐστηρὰ ἡ ἐκλογὴ καὶ πόσον δύσκολον μοῦ εἶνε νὰ εὐχαριστήσω ὅλους διὰ μιᾶς! Στέλλε μου καὶ μὴν ἐρωτᾷς. Εἰς τὸν κατάλογόν μου μόνον σὺ εἶσαι γραμμένη ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον αὐτό—ὥστε ἂν το εἶχε πρωτῆ-τερα καμμιὰ ἄλλη—ἡ ὑπ' αὐτὸ ἀπαντήσασα εἰς τὴν Ἀ' Κυριακὴν—ἄς το ἀλλάξῃ.

Σοῦ ἔστειλα τὰ φυλλάδια ἀγαπητὴ Χρυσάεζε. Περίεργον μοῦ φαίνεται νὰ παραπονήσῃς ὅτι δὲν ἀπαντῶ εἰς τὰς ἐπιστολάς σου, ἐνῶ ἐγὼ σοῦ ἀπαντῶ τακτικώτατα. Μήπως δὲν ἀναγινώσκεις με προσοχὴν τὴν ἀλληλογραφίαν μου; Τί νὰ ὑποθέσω;

Καλὰ σοῦ εἶπεν ὁ πατέρας σου, Κοραλλιογεν-τῆς Νῆσος, τὰ παιδικὰ πνεύματα πρέπει νὰ εἶνε πρωτότυπα καὶ ἀδημοσίευτα. Αὐστηρῶς ὁ-μως καὶ ἀπὸ τὰ τέσσαρα πού μου ἔστειλες, τὰ δύο ἐνθυμολομὰ ὅτι τὰ ἔχω δημοσιεύσῃ ἄλλοτε. Εἶδες λοιπὸν, τί εὐχαρίστησις εἶνε, Μαθη-ματικέ, ὅταν ξαναρχίζου τὰ μαθήματα, καὶ ἐπα-ναδέχῃ κανεὶς τοὺς συμμαθητὰς του;

Καὶ ἡ Μαγευμένη Ἀσπίς, ἡ ἐνθουσιώδης φίλη μου, ἀνάνεωσεν ἀπὸ τώρα τὴν συνδρομὴν τῆς διὰ τὸ 1897. Νὰ ἀγάπη μιὰ φορὰ! Ἀλλὰ

τὸ τέλος τοῦ «Ὁρφανοῦ» πῶς εἰμπορῶ νὰ τῆς το εἶπω ἀπὸ τώρα.

Ὅχι, Ναστραδδὶν Χόντζα, δὲν γίνεται ἐφέτος Διαγωνισμὸς Παιδικῶν Πνευμάτων. Εἰπέ εἰς τὴν Αὐτοκράτειραν Εὐδοκίαν ὅτι τὸ ψευ-δώνυμόν τῆς εἶνε δεκτὸν καὶ ὅτι τὴν ἀσπάζομαι.

Ἐλαβα τὴν φωτογραφίαν σου, Δάφνη, τὴν ὁποίαν θὰ δημοσιεύσω προσεχῶς. Χαίρω πολὺ πού με ἔλα τὰ μαθήματα, θὰ εὐρίσκης πάντοτε καιρὸν διὰ νὰ μου γράφῃς. Αὐτὸ τῷ ὄντι ἀπο-δεικνύει ὅτι μ' ἀγαπᾷς πολὺ.

Ἀσπασμοί, πληροφορεῖται. — Ἡ Ποιμη-τικὴ Φλογερά ἀσπάζεται: τὴν πρῶν Μουσὴν Πολυμνίαν καὶ τὴν Μυροδόλον Ροδῆν, τῆς ὁποίας ζητεῖ τοὺς ἀρχαίους τὰρχικά: ἡ Λοιτισμέ-ρη Ὀδηγοῦς τὴν Ἀθηναίδα καὶ τὸν ἀδελφὸν τῆς: ἡ Ἀθηναίς τὸν Φοῖβον Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Νηρηίδα τοῦ Εὐρώτα. — Ἡ Βασίλισσα τῶν Μελισσῶν εὐχαίρει εἰς τὴν Κοραλλιογενῆ Νῆσον τὸ Ἀ' Βραβεῖον εἰς τὴν Γ' Κυριακὴν, ζητεῖ δὲ τὸ ὄνομα τῆς Χρυσῆς Βροχῆς. — Ὁ Τζι-Τζι-Μποῦ-Μποῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ εἴπῃ τὸν ὄνομα τοῦ εἰς τὴν Ἀθιγγανίδα ἀσπάζεται δὲ τὸν Ὁρφέα, τὴν Φλογεράν Ἀκτίνα τοῦ Σου-λίου, τὸ Μαρτεῖον τῆς Δωδώνης καὶ τὸν Λυ-κοθρόνον. — Ὁ Ἀνδρέας Ἡπειρώτης εὐχαρι-στεῖ τὸν Ἀνδρέον Σουλιάτην διὰ τὰ συγχι-ρητήσια, «ἀλλὰ περισσότερον διὰ τὰ ἐπὶ ταῖς μουσικαῖς παρὰ διὰ τὰ ἐπὶ ταῖς ἱατρικαῖς γνώ-σεις». — Ἡ Νεραίδα τῆς Σκύρου ἀσπάζεται τὸν Χαλασμόν Κόσμον καὶ τὴν Μαρτίαν τοῦ Φαλήρου. — Τὸ Παραδείσιον Πτηνόν συνιστᾷ εἰς τὸ Ρόδον τῆς Ἀνδρόν, τὸ ὁποῖον ἀσπάζε-ται, νὰ μὴ λησμονῇ νὰ γράφῃ εἰς τὴν μητέρα του, διότι ὑποφέρει. — Ἡ Χρυσὴ Ἀμμουδιά ἀσπάζεται τὴν Περωτὴν Παράλιαν, ἐρωτᾷ δὲ διατί εἶνε ἐνθουσιασμένη μαζί τῆς, ἐνῶ αὐτὴ δὲν ἔκαμε τίποτε πού νὰ ἐνθουσιασθῇ ἡ δὲ Ἰωρὶς πότε θὰ τῆς εἴπῃ τὸν ὄνομα τῆς; — Ἡ Μυροδόλος Ροδῆ ἐρωτᾷ τὴν Μαρουσιώτισσαν πῶς τῆς ἐ-φάνη ἡ Κεφαλληνία, λυπεῖται δὲ διότι δὲν δύ-νανται νὰ εἴπῃ τὸν ὄνομα τῆς εἰς τὴν Ἀρρεῖαν Τε-λεσίλλαν, παρὰ μόνον ἂν αὐτὴ τῆς το εἴπῃ πρῶτη. — Ὁ Περωτὴς Πήγασος ἀσπάζεται θερμῶς τὸν Δὲν Κιχῶτην, μετὰ τὸν ὁποῖον γω-ρίζονται πολὺ συγχάριε δὲ τὸν Τικ-Τακ διὰ τὸ βραβεῖόν του. — Ὁ Παγωμένος Ὀκεανὸς ἀσπά-ζεται τὸν Ν. Κισοίχην, τὴν Μαργαρίταν (ἡ ὁ-ποία τώρα εἶνε γειτονισσὰ του), καὶ τὸν Γέροντα τοῦ Ῥυμπετοῦ ὁ Καλὸς Ἀνθρωπος τὴν Ἀ-καυθολίδα, τὸν Κωνσταντίνον Κρίνον καὶ τὸν Καλὸν Γεῖτονα. — Ἡ Ἑλληνικὴ Σημαία ζητεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Λεοντοκάρδου Λεωνίδα: ἡ Κοραλλιογενῆς Νῆσος ἀσπάζεται τὴν Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμων, τὴν Λευκὴν Περιστεράν καὶ τὴν Βασίλισσαν τῶν Μελισσῶν ὁ Μαθηματικὸς τὴν Χρυσὴν Βροχῆν, τὴν Ἐρμῖνην καὶ τὴν Εὐευχὴν Ὀνητήν, ἡς ζητεῖ τὸ ὄνομα: ἡ Μα-γευμένη Ἀσπίς τὴν Κοραλλιογενῆ Νῆσον, ἡς ζητεῖ τὰρχικά καὶ τὴν Βασίλισσαν τῶν Με-λίσσων, τὴν ὁποῖαν προσκυνεῖ εὐσεβῶς καὶ ἡ ὑπὸ ὄνομα Ἀεττικὴ Μελισσα: ὁ Ναστραδδὶν Χόντζας τὴν Κοραλλιογενῆ Νῆσον καὶ τὴν Χρυσὴν Βροχῆν, τῆς ὁποίας ζητεῖ τὸ ὄνομα: ἡ Δάφνη τὴν πρῶν Ἀεττικὴν Νύκτα καὶ τὴν Μυροδῶνην, τὴν ὁποῖαν γνωρίζει.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλιν στέλλει ἡ Διάπλα-σις εἰς τοὺς φίλους τῆς: Καλὸν Ἀνθρωπον (καὶ νὰ γράφῃ συχνά) Ἀεττικὴν Μελισσαν (δεκτὸν τὸ ψευδώνυμον) Χρυσὴν Ἀμμουδιάν (ἡ ἀλλαγὴ τῶν διευθυνσεων ἔγινε), Στάδιον τῆς Νικο-πόλεως, Ἀρην (ἀλλὰ διατί τὰ γράφει διὰ εἰς τὸν ἴδιον χαρτί); Ἑλληνὰ τοῦ Κανυάσου (εἰς τὸν ὁποῖον ἔστειλα τὸ φυλλάδιον), Μενδελόφωνα Μοῦρτζοφλου, Λογιεὴν Λαέρτιον, Παρό-χθιον Πελαργόν, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 29 Σε-πτεμβρίου, θάπαντῶ εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι 5 Νοεμβρίου.

532. Συλλαβογρίφος.

Τὸ ἑνα χρήσιμον πολὺ, τὸ ἄλλο ἀντωνυμία, Τὸ σύνολόν μου βασιλεὺς τὸν ἔχει ἡ ἱστορία.

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους

533. Αεξιγρίφος.

Ἐάν εἰς μίαν πρόθεσιν κολλήσῃς ἑνα γράμμα Ἐνα νησί ἑλληνικὸ θὰ ἴδῃς ἐν τῷ ἅμα.

Ἐστᾷ ὑπὸ τῆς Ἀφρᾶς τοῦ Φαλήρου

534. Στοιχειογρίφος.

Σοφὸς εἶμαι τῶν ἀρχαίων ἂν μ' ἀλλάξῃς τὸ κεφάλι, σοφοῦ ἄλλος ἔστιν ἴδιαν θέσιν πάλιν θὰ προβάλλῃ.

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Ἐσπίρου

535. Αἵνεγμα δημῶδες.

Ἦς τοὺς λόγγους ἐγεννήθηκα,

Ἦς τοὺς λόγγους ἐμεγάλωσα

καὶ τώρα ἐκατάντησα

νὰ με πατᾷ ὁ κόσμος.

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Σουλιάτου

536. Πυραμίδες.

+	Νάντικατᾶστα
+	ὅσων οἱ σταυροὶ
+	διὰ γραμμάτων,
+	ὥστε νὰ ἀναγνώ-
+	σκειται τὸ ὄνομα
+	ἀρχαιοῦ ἱεροῦ,
+	αἱ δὲ 10 σιγ-
+	μαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν
+	σταυροῦ νὰ ἀποτελῶσι τὸνομα ἐνὸς τῶν 30 τυ-
+	ράνων, αἱ ἀνωτέρω 8 πόλεις τῆς Ἀσίας, αἱ
+	ἀνωτέρω 6 πτηνοῦ, αἱ ἀνωτέρω 4 νήσου, καὶ
+	αἱ ἀνώταται 2 ζῶου.

Ἐστᾷ ὑπὸ Γιωρ. Καρδαμάκη

537-538. Μεταμορφώσεις.

1. Τὸ Τόξον διὰ 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ κύκλος.
2. Τὸ Θέρος δι' 11 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Χειμῶν.

Ἐστᾷ ὑπὸ τῆς Φιλέργου Χελιδόνος

539-543. Ἐπινυρόθωσις λέξεων.

Διὰ καταλληλοῦ μεταθέσεως τῶν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσονται ὀνόματα πέντε στρατιῶν.

1, Νασβίαν. 2, Πίκωσιν. 3, Κελπιρῆς. 4, Ἰλτισδάχη. 5, Μωρνεβίπα.

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Ἑλληνοπούλου τοῦ Ταυτίου

544. Διπλῆ ἀκροστιχὴς.

Τὰρχικά γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα ποταμοῦ, τὰ δὲ δεύτερα, ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενα, τὸνομα τετραπόδου.
1, Χώρα τῆς Ἀσίας. 2, Φυτόν. 3, Θεά. 4, Βασιλεὺς ἀρχαῖος. 5, Ἀρχαῖον δικαστήριον. 6, Ἀρχαῖα βασίλισσα.

Ἐστᾷ ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου

545. Ἑλλειποσύμφωνον.

εο-εαουο-αι-ειω

Ἐστᾷ ὑπὸ Λυκοθροῦ τοῦ Νομοῦ

546. Φωνηεντόλιπον

κκς-μλν-κτς-κβς-κκς.

Ἐστᾷ ὑπὸ τῆς Ἡμέρας τῆς Ἀνοξίτης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 24 Αὐγούστου 1896

442. Ἰσός, (ῦς, σός). — 443. Ἐρμῆς, μῦς. — 444. Ἡ δόξα. — 445. Ρόδον.

446	Κ	447.	Α
	Ι Ο Ν		Ν
	Ι Σ Χ Α Σ		Θ
	Κ Ο Χ Α Ι Λ Σ		Μ Υ Κ Η Ν Α Ι
	Ν Λ Ι Α Σ		Δ
	Σ Α Σ		Ω
	Σ		Ν

448-452 Γνωμένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς προθέσεως ΕΝ, σχηματίζονται αἱ λέξεις: Ἐνε-τία, ἔνεκα, ἐνός, ἐνθους, ἐντολή. — 453. Ὅταν εἶνε καρπὸς παραμύθου. — 454. ΠΑΡΘΕ-ΝΟΠΗ (1, ΠΑΡΘΕΝΩΝ. 2, ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ. 3, ΝΟΤΟΣ. 4, ΠΗΛΙΟΝ). — 455. Ὁ καρπὸς τῆς ἐργασίας εἶνε ὁ γλυκύτερος πάντων.